Tef

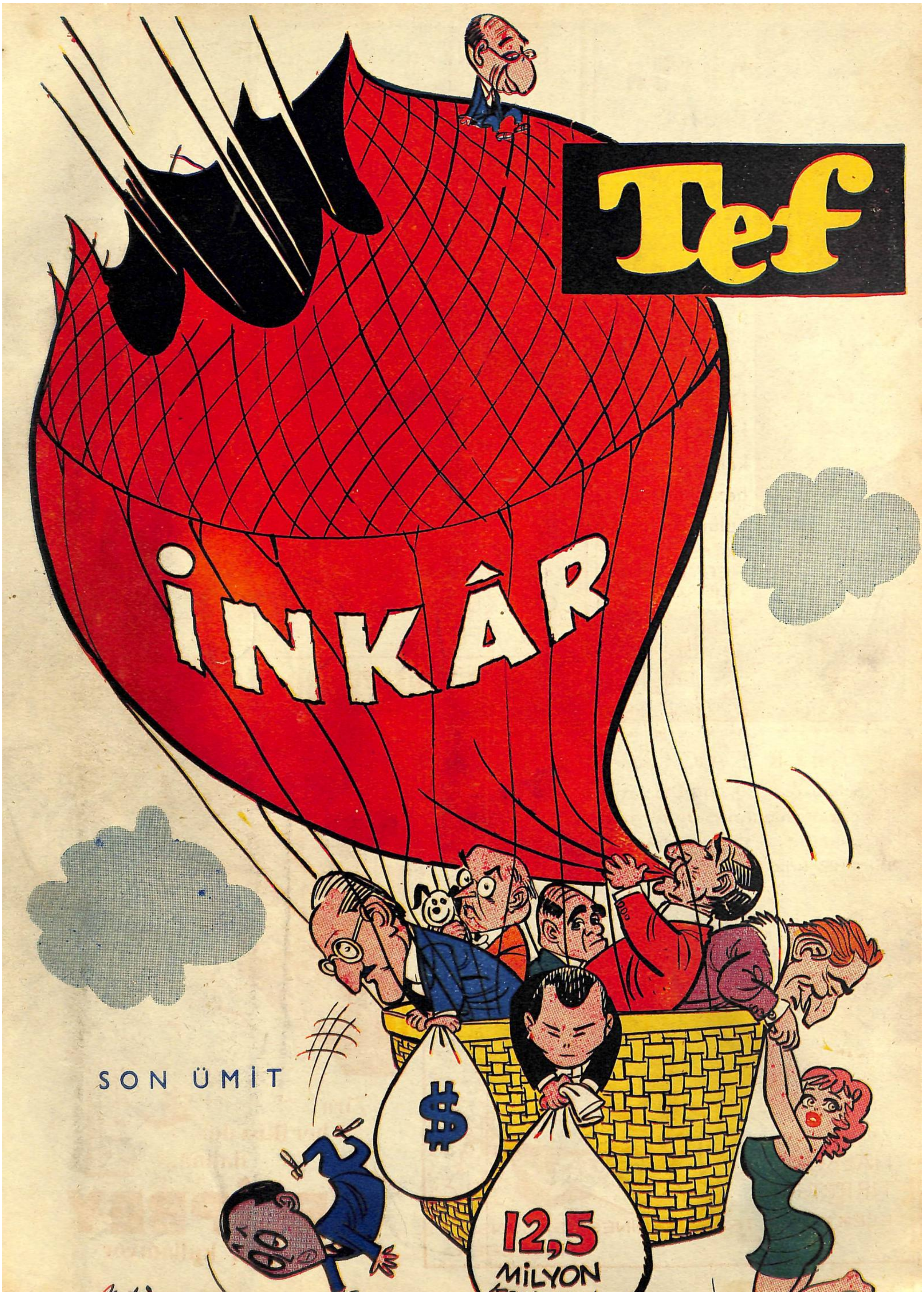

SON ÜMİT

BÜTÜN
BAŞ, DİŞ
NEZLE, ANJİN
NEZETAMİ
POLOGOMİ
ARTEROMİ
ANATOMİ
ve ANTOLOJİ
nin II. inci
CİLDİ ÇIKTI
Doç Doktor
Hüsnü Sıhhat'in
kaleminden
her derde deva
bulursunuz
KUTUSU
HERYERDE
1 LİRADIR.

BİR İNSAN OKUL SIRALARINDA
NE ÖĞRENİRSE
ÖĞRENİR . .

Onun için .
SAKIN SIRALARIN ÜS-
TÜNE BİR ŞEY YAZIP
ÇİZMEYİN . . .

Müdürünüz
Selâmi
Hoca

HİÇ UÇAN DAİRE
GÖRDÜNÜZ MÜ ?
Görmediniz se . .
üzülmeyin .
ÇÜNKÜ BENDE
GÖRMEDİM . .

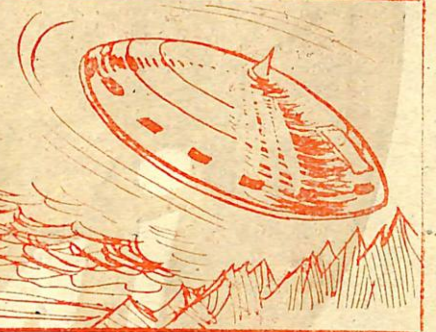

HER YEMEKTEN SONRA İLÂCINIZI İÇİN.

B İ R F A C İ A . . .

Yandaki resimde görülen muteber tüccarlarımızdan Safi kâr geçen gün kefenlik top keserken ani gelen bir kalp krizi ile vefat etmiştir.

AİLESİ VE KIZLARI (Güzeldir.)

ARTIK YÜZÜNÜZÜ
SABUNLAMAK
YOK . . .
Çünkü . .
Lavobadaki
sabunu fare
yürütmüş . . .
HALBUKİ . .
TIRRRRRRT . .

ELEKTRİKLİ TRAŞ MAKİNESİ SABUNSUZ
TRAŞ EDER.

HAZIRLAYAN: SUAVİ SÜALP

Zira,
her ikisi de
daima,

NECİPBEY
biryantini kullanıyor

Tef

HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ

Sahibi ve Yazıişleri Müdürü : . . . . ERTEM EĞİLMEZ
Umumî Neşriyat Müdürü : . . . . FERRUH DOĞAN
Yanıksaraylar Sokak Esen Han - Cağaloğlu - Telefon : 27 34 40
«BU GAZETE BASIN AHLÂK YASASINA UYMAYI TAAHHÜT ETMİŞTİR.»

CİLT : 1 ★ 2 KASIM 1960 ÇARŞAMBA ★ SAYI : 20

BAŞYAZI :

İtirazımız Var

Namuslu ve vicdanlı insanlar için değil ama, icabında birbirlerine tanıklık eden düşüklere de tatbik edilen klâsik mahkeme yeminine itirazımız var.

Hayır, namus ve vicdan yoksulluğundan sanık olanlar, namus ve vicdan üzerine yemin eden tanıklar olamazlar!..

Yassıada davâlarının hukuk lûgatlarındaki adları, «Anayasayı ihlâl», «İrtikap», «Vatan hiyaneti...» olabilir. Ama hepsinin özeti, nâmus ve vicdan yoksulluğundan ibaret!..

Doğrusu hayli komik sahneler görüyoruz. Bir Aknoz Paşa, yahut bir Yetkiner, veya bir küçük Menderes, ellerine Adalet divanı başkanının temiz elleriyle uzattığı yemin varakasını alıp, mikrofona bağırıyorlar:

— **Kimseden korkmadan ve hiç bir şey saklamadan bildiklerimi ve gördüklerimi dosdoğru söyliyeceğime namusum ve vicdanım üzerine yemin ederim.**

On yedinci asır Fransasında, kral soytarılarının yemini ve şahitliği kabul edilmezdi. Galata Kadısı Lâtif Molla, şahitlik için huzuruna getirilenlerin önce mesleklerini sorup itibarlı meslekten olmıyanları yüz geri çevirmesiyle meşhurdur.

Bir kral soytarısından, yahut bir Galata malından ne farkı var bu düşüklerin?..

Namus ve vicdan yemini, namus ve vicdan taşımıyanlar için üstelik kolaylıktır da.. Bir atlama tahtası gibi orada yaylanır ve riyanın derinliklerine balıklama dalar.

Pekiy ne yapmalı?.. Bizce kolay: Herbiri neye bağlanmış, neye inanmış iseler onun üzerine yemin etmelidirler.

Meselâ Menderes mi?.. Namusu ve vicdanı bir tarafa itip, örtülü ödenek veya metreslerinden birinin kalçaları üzerine yemin ettirilsin.

Zorlu mu? dolar üstüne, aldığı % 10 lar üstüne ettiği yeminden sonra yalan söyleyebilir mi?

Bir Ferit Sözen'in «namus ve vicdan» üzerine söyliyeceği yalanları mı önlemek istiyorsunuz? Getirin bir çift yaşlı geyik boynuzu...

Ya Koraltan... Önüne bir kaşık kuvvet mâcunu uzatın ve dinleyin.

Tenkilcibaşı, sahte komitacı Bayarı bir engizizyon çarkının önünde yemin ettirin, bakın herşeyi nasıl dosdoğru anlatıyor.

Erkanlı «Yeni muhakeme usulleri getireceğiz.» demişti; biz de bazı tanıkların yeminini dinlerken bu usulleri düşündük.

TEF

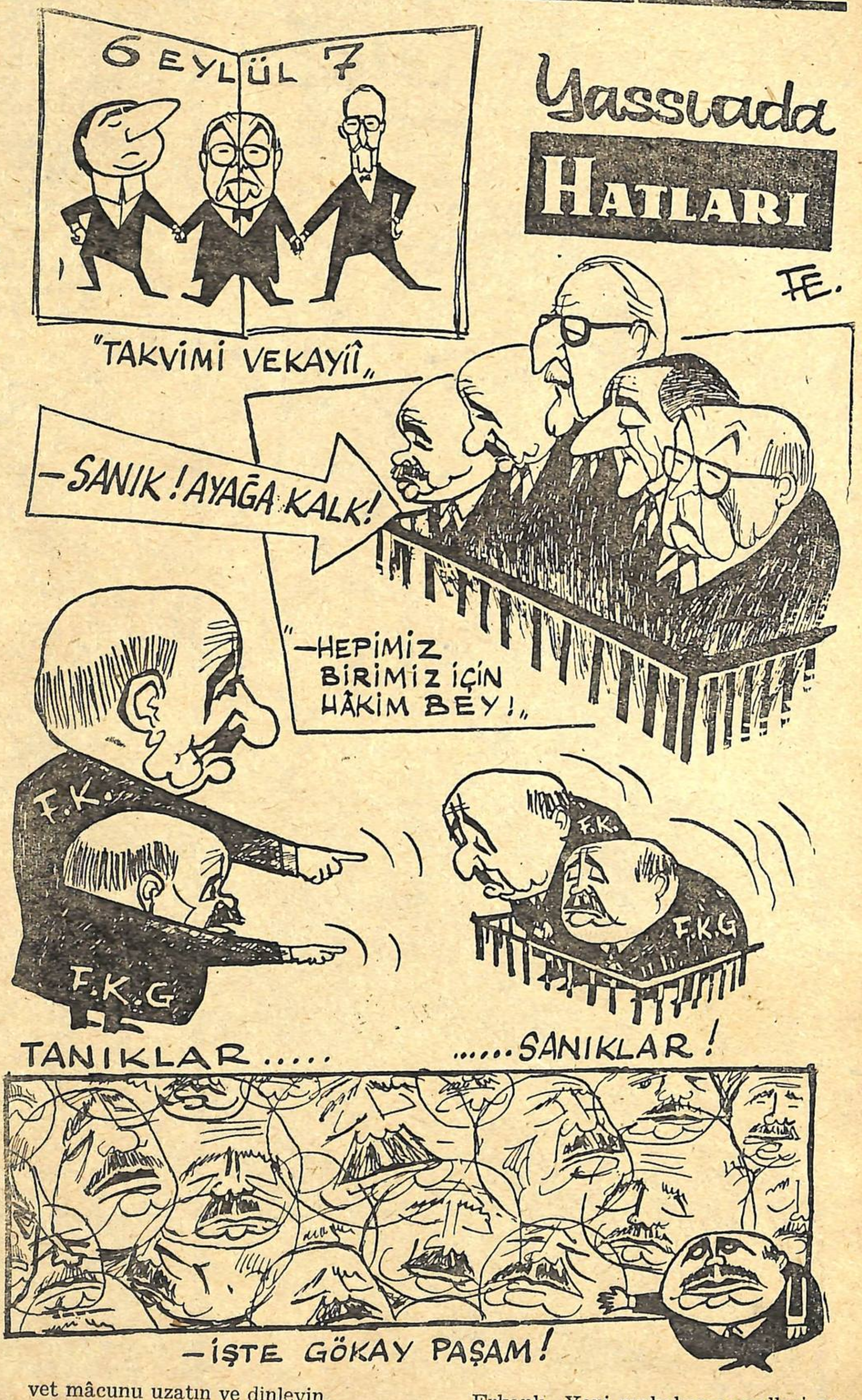

M. B. K. ÜYELERİ

RAFET AKSOYLU
Çizen : Bedri KORAMAN

EMANULLAH ÇELEBİ — Çizen : Ferruh DOĞAN

EKREM ACUNER — Çizen : Suat YALAZ

NERDEN NEREYE

MELİH CEVDET ANDAY

AİLE BAŞKANI KİM?

Devlet dairelerinden birinde çalışan bir bayanın eşi, karısı hakkında aynı daireye şöyle bir dilekçe yollamış: «Eşimin dairenizde çalışması için verdiğim izni, anayasanın... maddesi gereğince geri aldığımı bildirir, bundan böyle mumaileyhanın çalıştırılmamasını rica ederim.»

Kadın - erkek eşitliği üstüne söylenen parlak sözler arasında güme gitmiş gibi görünen bir gerçek: Medenî kanunda ailenin başkanı erkektir.

Bir tanıdığım, evlendikten iki yıl sonra, eşine bu gerçeği hatırlatacak olmuş; kadın direnmiş, «Olmaz öyle şey...» demiş.

— Olmaz olur mu? Evlendirme memuru da söyledi.

— Hiç hatırlamıyorum.

Tartışmayı bir sonuca bağlayamadıkları için, kalkıp bir evlendirme dairesine gitmişler, orada evlendirme memurunun ezberden söylediği nutku can kulağı ile yeniden dinlemişler.

MEDENİ HAL

Bir evde, sayım memuru, ev sahibine:

— Medenî haliniz diye sormuş.

— Yaz, demiş, medeniyim.

Sorunun cevabı bu olduğuna göre, Yassıadadakiler için, evli de olsalar, «gayri medenî» demek doğru olur.

Hattâ öteki sorularda da buna benzer değişiklikler yapılabilir:

Konuştuğu dil: Yalan.
Meslek: Hırsızlık

AYLIĞI YÜKSEK OLDUĞU İÇİN

Sayım günü, Ankara'da, evli bir bayan, kocasından daha fazla aylık aldığı gerekçesi ile, aile başkanı olarak kendisini yazdırmış.

Gerçi ilkel çağlarda da öyle imiş, «Maderşahî» de kadın, kocasından daha zenginmiş, ev bark, mal mülk onunmuş; koca, dağda davar güdermiş. Derler ki, koyunlar doğurdukça, kuzular erkeğin sayılmış... Böyle böyle koca da zenginleşince ailenin yönetimi ona geçmiş.

Şimdi bize de bu ilkel yarış başladı demektir. Karıkocadan hangisi aylığını daha çabuk arttırırsa, aile içinde onun sözü geçecektir. Bu bakımdan, hazır yeni anayasa kesinleşmeden, durumu aydınlatmalı. Artık evlendirme memurları, «Ailenin başkanı erkektir.» dememeli de, «Hanginizin geliri çoksa evde onun borusu öter.» demeli.

Yeni sayımın getirdiği belli başlı yeniliklerden biri budur.

YÜZ YÜZE...

Yassıada duruşmalarına gittiğimiz ilk gün... Vapurda gazeteciler blokunda heyecanlı konuşmalar, tartışmalar, tahminler oluyor. Bir gazeteci arkadaş:

— Düşükler, gazeteciler kısmına nasıl bir yüzle bakacaklar çok merak ediyorum, dedi.

Aziz Nesin cevap verdi:

— Ben de bazı gazeteciler düşüklere hangi yüzle bakacaklar, onu merak ediyorum.

★

SEVGİLİ OKUYUCULAR

İkinci Cumhuriyet'imizin ilk CUMHURİYET BAYRAMI hepimize kutlu olsun..

TEF

Mürekkep balığı

Yassıadadan Notlar

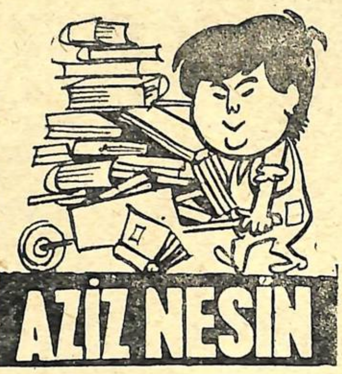

Mikrofona!..

Sanıklar mikrofon önünde konuşuyorlar. Celâl Bayar konuşurken, konuşurken kendisini kaybediyor. Miting meydanında nutuk attığını sanarak, soldaki gazetecilere dönerek konuşmaya başlıyor. İşte o zaman Başkan Başol,

— Mikrofona konuşun! diye bağırarak, Bayar'ı kendisine getiriyor.

Meydanlarda mikrofon önünde konuşmağa çok alışık olan bu adamlar, nedense muhakemede mikrofon önünde konuşmayı beceremiyorlar.

Bomba

Başkan Başol, Selânik'te Atatürk'ün doğduğu evde atılan bombayı soruyordu. Kararnameye göre, bu bomba Türkiye'den gönderilmiş ve İstanbul'da Rumlar aleyhine bir ayaklanma çıkması için, bu bomba Atatürk'ün evinde patlattırılmıştı. Kendisine bu bomba işi sorulan Menderes, lâfı döndürüp dolaştırıyordu. Sonunda Başkan Başol:

— Bombayı anlatın, bombayı!.. dedi.

Menderes:

— Bombanın üstünde duruyorum efendim... dedi.

Doğru Menderes bombanın üstünde duruyordu.

Sıra Gökay'da

İstanbul'un mini mini vâlisi ayağa kalktı. Hesap verme sırası ondaydı. Boyu kısa olduğu için, mikrofon ağızlığını boyuna göre ayarladılar. Onun sekiz, yıllık İstanbul vâli ve Belediye Başkanlığı sırasında İstanbullular şöyle diyorlardı:

«Mini mini vâlimiz,
«N'olacak hâlimiz?»

Şimdi mini mini vâli, kendi hâlini düşünüyor.

Fıkrayı bilir misin?

Meşhur akıl ve sinir hastalıkları uzmanı Mazhar Osman, Gökayın üniversitede hocasıydı. Gökay, İstanbul vâlisi olunca, gidip Mazhar Osman'a söylemişler, Mazhar Osman,

— Olur olur, hiç şaşmam, demiş.

Sonra şöyle anlatmış:

— Fahrettin Kerim, öğrencimdi. Çok çalışkandı, doktor oldu. Ama doktorluk ona az geldi, asistan ve mütehassıs oldu. Doğrusu hakkıdır. Daha çok çalıştı, doçent yaptık. O da hakkıydı. Daha daha çalıştı, profesör oldu. O da hakkıdır. Profesörlükle yetinmedi, ordinaryüs profesör oldu. Ama hakkıydı. Ordinaryüs profesörlüğü de az buldu, Yeşilay Başkanı oldu. O da hakkı idi. Ama onunla da yetinmedi. Bir çok uluslararası cemiyetlere üye oldu. Bunu da kendisine az buldu. Şimdi İstanbul'a vâli olmuş, hakkıdır, olur. Ama ben bu Fahrettin Kerim'i bilirim. Vâliliği de kendine az bulur, bir gün de elçi olur. Hakkıdır. Sonra elçiliğide az bulur, milletvekili olur. Doğrusu hakkıdır. Ama milletvekilliğini azımsar, bir yolunu bulur, Dışişleri bakanı olur. O da hakkıdır. Ama bakanlıkla yetinmez ki, ne yapar eder, birgün başbakan olur. O da hakkıdır, az bile... Başbakanlık da ona yetmez, cumhurbaşkanı olur. Yine hakkıdır. Sonra cumhurbaşkanlığı da ona az gelir, Allah olmaya kalkar. İşte o zaman tutup bana getireceksiniz. Hakkıdır.

İşte bu Gökay, şimdi Yassıada'da Yüce Adalet Divanı önünde hesap veriyor. Mazhar Osman sağ olup da duysaydı, acaba ne derdi? Belki de şöyle derdi:

— Hakkıdır. Az bile...

Yavaş yavaş

Fatin Rüştü Zorlu, kendini savunurken, İngilterenin eski hariciye nâzırı Mister Eden'in hatıralarını yazdığı kitaptan da söz açtı.

Zorlu, Kıbrıs dâvasında başlangıçta neden yumuşak davranıldığını açıklarken şöyle dedi:

— Mr. Eden'in hatıratını okursanız, Mr. Eden'in şöyle yazdığını görürsünüz.

«Türkler az konuşuyorsa, az hissediyorlar, manasına gelmez.

Türkler ağır bir millettir. Yavaş yavaş harekete geçerler. Fakat geçince de önünde durulmaz.»

Çok şaşılacak şey... Sanki Mr. Eden bu sözleri, eski iktidar ders alsın diye yazmış. Fatin Rüştü Zorlu, bu sözleri önceden okumuş da, neden aklını başına toplamamış..

D. P. baskısı altında on yıl sustuk.

Mr. Eden «Yavaş yavaş harekete geçerler, ama bir de geçerlerse önlerinde durulmaz» diyor.

İşte D. P. iktidarının sonu budur. Düşükler, bir türlü işte bunu anlıyamadılar. Bir kere harekete geçen bu milletin önünde onların zorbalığı duramazdı; toz - duman olup Yassıada'ya savruldular.

— Hadi gelsenize!..

★

Nezaket

Menderes, Celâl Bayar'la hiç konuşmuyor. Hattâ onun adını bile ağzına almıyor. Muhakeme heyeti önünde sorulanlara cevap verirken, Celâl Bayar'ın adını söylemesi gerekse, yine söylemiyor da,

— Benden evvelki sanık... diyor.

Bir tek sorgu konuşmasında dört kere "Benden evvelki sanık" diye Bayar'dan bahsetti. Ama sonra ne oldu biliyor musunuz? Menderes'ten sonra sorguya çekilen Fatin Rüştü Zorlu da, Menderes için:

— Benden evvelki sanık.. dedi.

Bunların hepsi, birbirinden önceki sanık.. Nezâketten ola-

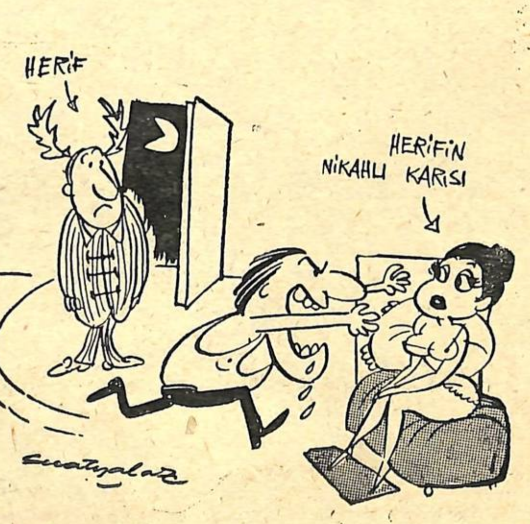

VATAN VAZİFESİ

AZİZ NESİN

6-7 Eylül faciasının on bir sanığı önümüzde. Onlara bakarken, onları dinlerken, o günleri yeniden yaşıyorum.

Saat 18 de bir avukat arkadaşımın yazıhanesine gitmiştim. O da bir davâsını temyiz için Ankara'ya gitmiş. Yazıhanede, Eğitim müfettişliğinden emekli başka bir arkadaşla buluştuk.

Birlikte dolmuşa binip Galatasaray'a gittik. Bir yerde oturup bira içecektik. Uğradığımız yerler çok kalabalıktı. Döne dolaşa, Tepebaşındaki İzmir Lokantasına geldik. Orası da çok kalabalıktı. O koskoca lokantada bir tek boş masa yoktu. Bir masada tek oturan bir adamdan müsaade alarak, biz de o masada yer aldık. Birayla votka içiyorduk. Bu iki içkinin karıştırılması iyi olurmuş. İlk o gece deniyorum.

Birer küçük kadeh votkayı, bira bardaklarımıza koyduk. Büyük lokanta salonunu dolduran kalabalığın uğultusu arasında sanattan, edebiyattan, romandan konuşuyorduk. Masamız, lokantanın dip tarafında ve kapıdan en uzak yerdeydi. Benim arkam kapıya dönüktü. Arada bir sokaktan gürültüler geliyor, zaman zaman da bu gürültüler birden yükseliyordu.

— Nümayişçiler... diyorduk.

Kıbrıs için miting yaptıklarını biliyorduk.

Aynı masada oturan yabancı adamın ne zaman gittiğini farkedemedik. Arkadaşımla, konuştuğumuz konuya iyice dalmıştık. Bu konuşmalarımız sırasında, dışardaki mitingcilerin bağırtısı çok artınca, biz de birbirimizi duyabilmek için sesimizi biraz daha yükseltiyorduk.

Bardaklara ikinci kere birayı yeni koymuştuk. Lokantada bir telâş oldu. Garsonlar o yana, bu yana koşuştular. Miting gürültüsü bu sefer yakından geliyordu. Bir de salona baktık. koca salon bomboş.. Bizden başka üç masada daha insanlar var. Onlar bize göre kapıya yakın...

Arkadaşıma,

— Saat kaç? Lokantada kimse kalmamış... dedim.

Arkadaşım saatine baktı:

— Onu yirmi geçiyor...

Lokantanın bu kadar erken boşalmasına şaştık. Oysa, biz burda roman üzerine konuşurken, dışarlarda kıyamet kopuyormuş. Müşteriler ondan kaçmış. Biz öylesine konuşmamıza dalmışız ki, lokantada yalnız kaldığımızı anlamamışız.

Garsonların telâşı artmıştı. Ellerinde bir şeyler taşıyorlar ve taşıdıkları bu şey her neyse, onu o yana bu yana koşturup duruyorlardı. Arkaları bize, yüzleri sokağa dönük olduğu için garsonların ellerindekini göremiyorduk. Sekiz, on garson koşuşup duruyorlardı. Bunlardan biri elindeki şeyi yukarı kaldırarak, vitrin camına tuttu. Yani dışardakilere, elindekini gösteriyordu. Başka bir garson sandalyeye çıkıp yükselerek elindeki şeyi yukarı kaldırdı, camın üstüne tuttu.

Lokantanın sahibi, ya da müdürü olduğu sanılan bir adam garsonlara bağırıyordu:

— Yukarda bir resim daha olacak...

Yaldızlı yuvarlak çerçeve içinde Atatürk resmi koşturuldu. O zaman bütün garsonların ellerindeki şeyin Atatürk resimleri olduğunu anladık ve bir lokantada bu kadar çok Atatürk resmi olmasına şaştık. Dört köşe, yuvarlak, ovâl biçimde, küçük, büyük çerçeveler... Garsonlar, Atatürk'ün resimlerini vitrin camının içinden elleriyle tutarak, dışardaki nümayişçilere gösteriyorlardı. Lokantanın sahibi,

— Yukarı! yukarı kaldırın!.. İyi görünsün. Yukarı!.. diye bağırıyordu.

Sandalyenin, masaların üstüne çıkmış olan garsonlar, iki elleri arasındaki çerçeveli resimleri, başlarının üstüne kaldırmışlardı.

Bir lokantada bile neden o kadar çok Atatürk resmi bulundurulduğunu anlamıştım. Nasıl siperdeki askerler düşman kurşunundan korunmak için kum torbaları kullanırlarsa, bunlar da kendilerini Atatürk resimleriyle savunuyorlardı. Atatürkün resmi savunma silâhı olmuştu.

Dışardakiler,

— Kıbrıs Türk'tür! diye bağırıyorlardı.

Biz, koca lokantada kalmış olan on kadar müşteri, artık dışarı çıkamazdık. Kapı tutulmuştu. Ya bu bu mitingçiler içeri girerler de,

— Vaay.. Demek biz «Kıbrıs Türk'tür!» diye vatan uğruna ortalığı yağma ederken, siz burda oturmuş, içip eğleniyorsunuz ha!.. Vay hâinler!..

Diye üstümüze yürürlerse!..

Lokantadaki öbür müşterilerin de tıpkı böyle düşündüklerini, davranışlarından anladım. Hepsi ayağa kalkmışlardı. Ne kapıdan çıkabiliyorlar, ne oturabiliyorlardı. Bunlardan biri,

— Bir Atatürk resmi daha yok mu, bir tane de bana verin! diye garsonlara bağırıyordu.

Altı garson, iç yandan, vitrin camının arkasında dizilmişlerdi. Hepsi sandalye, masa üstündeydiler.

Müşterilerden biri,

— Atatürk'ün başka resmi yok mu? Bana da verin! diye seslendi.

Lokantanın sahibi garsonlara,

— Bir resim daha olacak yukarda, getirin çabuk! diye bağırıyordu.

Müşterilerden biri,

— Resimleri elinizde tutmayın. Çerçeveleri çakın! diye bağırıyordu.

Ama vakit kalmadı. Birden lokantanın kapısı açıldı. Bir yığın genç insan içeri girdi. Yüzleri terli, saçları darmadağın.. Ellerinde demir çubuklar, sopalar...

En önlerinde duran, arkasındakileri kışkırtan genci tanırdım Onunla birlikte hapis yatmıştık. Suçu, «zimmet» ti. Sandal Bedestanın-

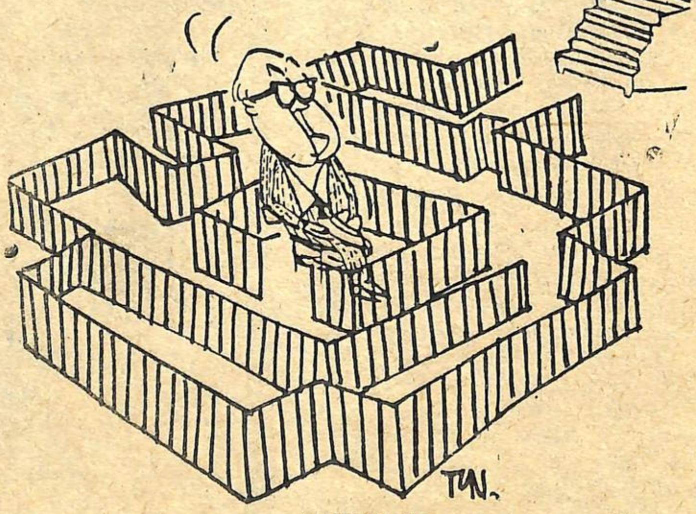

BULMACA

da Belediye memuru iken hapishaneye düşmüştü. Tam «muhallebici çocuğu» denilen tiplerdendi. Ama şimdi ağzı köpürmüş, gözleri yuvalarından fırlamıştı.

Lokantanın sahibi,

— Ben Türküm, ben Türküm! diye bağırıyor, yalvarıyordu.

Ama dinlemediler. Lokanta sahibi nüfus kâğıdını çıkarmış-

— Bakın, ben Türküm! diye çırpınıyordu.

Asıl görülecek olan, içerde kalmış müşterilerdi. Korkudan titriyorlardı. Onlara bakınca beni bir gülmedir aldı.

Arkadaşım,

— Aman dedi, gülme! görür - ler..

Kalabalık ellerindeki sopaları, demir çubukları vitrinlere indirdiler. Koca koca camlar, şangır şungur indi. Masaları, tabakları kırarak ilerlediler.

Birkaç masadaki müşteri, kalabalık kendilerine yaklaşınca, onlar da yüzlerini lokantanın içine doğru çevirip, kendi masalarındaki kadehleri, tabakları fırlatarak,

— Kıbrıs Türktür!.. diye bağırmağa başladılar. Ve birden kalabalığa katılıp kırıp dökmeğe başladılar.

Kalabalık bizi de içine almıştı. Arkadaşımın masada unuttuğu çakmağı, çıkarken almıştım.

Kendimizi sokağa attık. Dışarısı korkunçtu. Kaldırım, kumaşlarla, peynir, salam, konserve ve yağlarla yarım metre kadar yükselmişti.

Kırık - dökük buz dolapları, çamaşır makineleri, dikiş makineleri, barikat gibi yolları kapamıştı.

Bir grup kalabalık arasında şişmanca bir kadın, kocaman bir kürkü kapmış, kürkün tüylerini koparıyordu. Her tüy kopardıkça,

— Kıbrıs Türktür! Kıbrıs Türktür!.. diye bağırıyordu

Kadın dikkatimi çekti. Çünkü, kürkün tüylerini tek tek çekiyordu. Her tüy çekişte feryat ediyordu:

— Kıbrıs Türktür!..

Böyle diye diye kalabalıktan sıyrılıyordu. Arkasından gittim. Kadın arka arkaya, kapısı açık bir apartmandan girdi:

— Kıbrıs Türktür! Kıbrıs Türktür!..

Kadının sesi duyulmaz oldu.

Arkadaşım iki kere enfarktüs geçirmiş olduğu için, heyecandan yürüyemiyordu. Koluma girdi.

En çok şaştığımız otomobillerdi. Otomobillerin arkasına uzun, uzun, renkli bezler bağlanmıştı. Bu uzun, renkli bezlere bir anlam veremedik. Kendi kendimize,

— Her halde gelen geçen bu bezlerin üstüne basıp düşsün de, ortalık büsbütün karışsın diye bu bezleri takmışlar... dedik Meğer mağazalardan talan edilen kumaşları ziyan etmek içinmiş.

Unkapanı köprüsü açıktı. Kalabalık tıkanmıştı. Bir otomobil içindeki kadın inliyordu. Kadının kocası, yolu kapayan polislere, askerlere yalvarıyordu:

— Karımı hastaneye götüreceğim. Doğum yapacak. Ne olur, bırakın!..

Bırakmadılar. Sancısı tutan kadın araba içinde inliyordu.

Sabaha karşı arkadaşımı evine bıraktım.

Daha ertesi günü de 6-7 Eylül faciasının sorumlusu olarak beni tevkif ettiler.

Bir dergi idarehanesindeydim Sivil komiser geldi. Beni götürdü. Yolda,

— İyi ki çok okumamışım, dedi.

— Neden- diye sordum.

— Okusaydım, beni de şimdi sizin gibi, bir polis götürürdü. Söylemeden, yazmadan duramazdım. İyi ki çok okumamışım.

Askerî cezaevine tıktılar. 6 Eylül akşamı, yazıhanesine gittiğim avukat arkadaşı da tevkif için polisler gitmişler. Ankarada olduğu için onu tevkif edememişler ama, o sırada orada bulunan başka bir avukatı,

— Öyleyse sen gel! diye alıp götürmüşler.

Polislerin 6-7 Eylül sanığı olarak tevkif için evine gittikleri bir adamın, bir yıl önce ölmüş olduğu anlaşılmıştı.

Menderes'e içerden şöyle bir telgraf yazmıştım:

«6-7 Eylül olaylarından benim sorumlu olmadığımı, resmî makamların bildiği muhakkaktır. Durum böyleyken bir sorumlu bulmak gerektiği için beni de tevkif etmiş bulunuyorlar. Benim anladığıma göre, dışarıya ve içeriye karşı 6-7 Eylül olaylarına bir sorumlu bulmak gerekmiş ve bu şerefli vatan vazifesine ben lâyık görülmüşüm. Bu vatan vazifesinden şikâyetçi değilim. Ancak, çocuklarım evde aç ve bakımsızdır. Dört aydır evimin kirasını veremediğim için, ev sahibi çocuklarımı evden çıkarmıştır.

Burada mevkuf tutularak, bana bir vatan vazifesi yaptırıldığına göre, çocuklarımın geçimi ve ev kirasını ödemek için, maaş bağlanmasını saygılarımla rica ederim.»

Arkadaşlar, sıkı yönetimcileri kızdırır diye, bu telgrafın Menderes'e çekilmesine engel oldular.

Dört buçuk ay sonra da bir gece, durup dururken kapıları açıp, bizi bıraktılar.

Aziz NESİN

Lüks Nermin verdiği ifadede Kemal Aygün ve Hasan Polatkan'ın kadın ve erkeklerle tablo adı altında türlü rezaletler yaptığını açıkladı. — Gazeteler —

(Van Gogh Hasan — Ne güzel tablo yapıyoruz di mi lan Picosso Kemal?

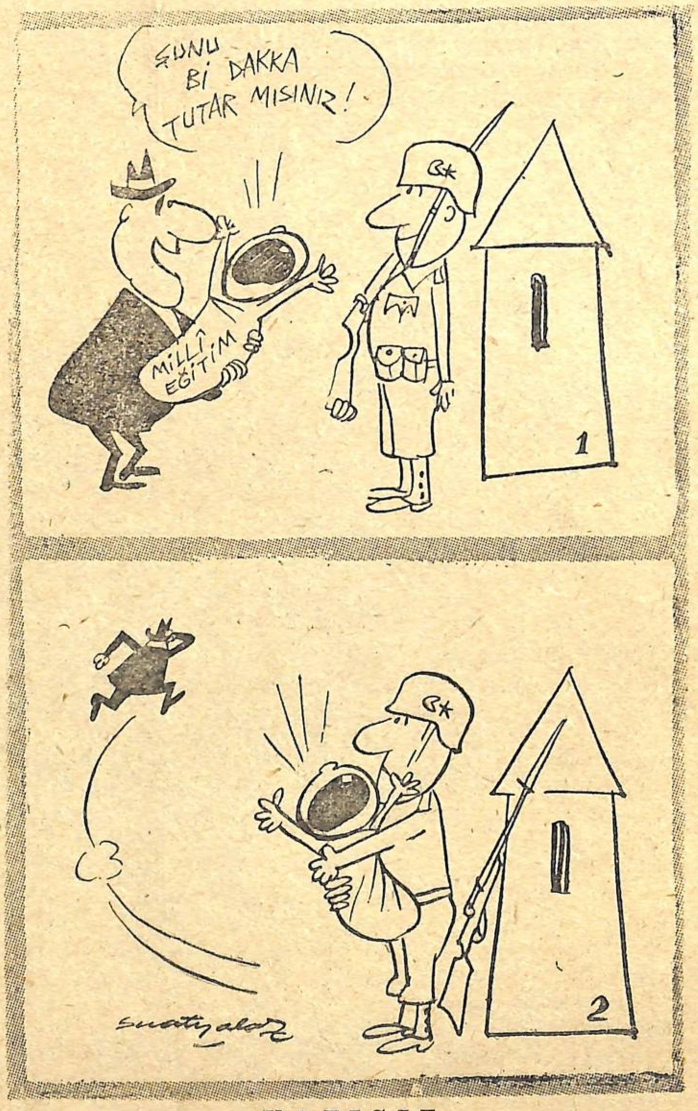

YAZISIZ

DİŞBUDAK

SELÂMİ İZZET SEDES

Tevfik Fikret, İttihatçılar çağında:

«Kanun diye, Kanun diye, Kanun tepelendi...» demişti.

Demokrat Parti çağında ne oldu?

Adalet çarmıha gerilip Ka - nun kazıklandı.

— İspat hakkı... dedik.

Dudak büktüler:

— Kim bu İsmail Hakkı?

Adaleti ileri sürdük, kahka - hayla güldüler:

— Güzel kızdır, barlarda ça - lışıyor.

Kaşlarımızı çatıp sorduk:

— Ya Kanun?

Çekingisiz cevap verdiler:

— Dinlenmesi hoş bir telli sazdır...

Ve çiftlik gibi bir Vatanı bel - lediler. Hiç bir emperyalist Devlet, müstemlekelerini, onla rın bu memleketi sömürdüğü kadar sömürmemiştir.

Evet, onlara göre Adalet bir bar kızı, Kanun bir telli saz, İspat Hakkı, tanımadıkları bir İsmail Hakkıydı. Devlet Hazi - nesinin dibine böyle darı ek - tiler.

Tazı simsarlarıyla Hindi madrabazlarının Hukuk anla - yışını da, geçen haftaki Ada - let divanı oturumlarından bi - rinde, düşük elebaşıları pek güzel deyimledi, hiç utanma - dan, daha doğrusu o belli utan mazlığıyle:

— Biz, ilk akla geleni içeri alırız, dedi.

İşte bizi on yıl idare eden - lerin kafası: Adalet yosma. Ka nun saz ve aklıma geldi, al içe - ri...

Şu on yıl çektiklerimizi dü - şünüyorum da, bugün Yüksek Adalet Divanı huzurunda Ka - nun ve Adaletten bahsedenle - re:

— Bakkal çırağının yaptığı - nı yapmak gerektir... diyorum.

Bakkal dükkânının sahibi, çırağın karısını gözüne kes - tirmiş ve nihayet bir gece mu - radına nail olmuş. Ertesi sa - bah dükkâna gelince, çırağa kuru üzüm kutusunu gösterip sormuş:

— Bu nedir?

— Kuru üzüm.

— Geceyi karınla geçirdim iki gözüm.

Çırak ses etmemiş. Bir kaç gün sonra, bir sabah dükkân sahibi gelince çırak pirinç çu - valını göstermiş:

— Bu nedir?

— Pirinç.

— Geceyi karınla geçirdim iki gözüm.

Dükkân sahibi gülmüş:

— Kafiye uymadı ki.

Çırak omuz silkmiş:

— Uysa da uymasa da, gece - yi karınla geçirdim...

Bu işin şakasıdır. Ciddisine gelince: Eden bulur, demişler. Onlar Kanuna çok ettiler, Ka - nundan bulsunlar...

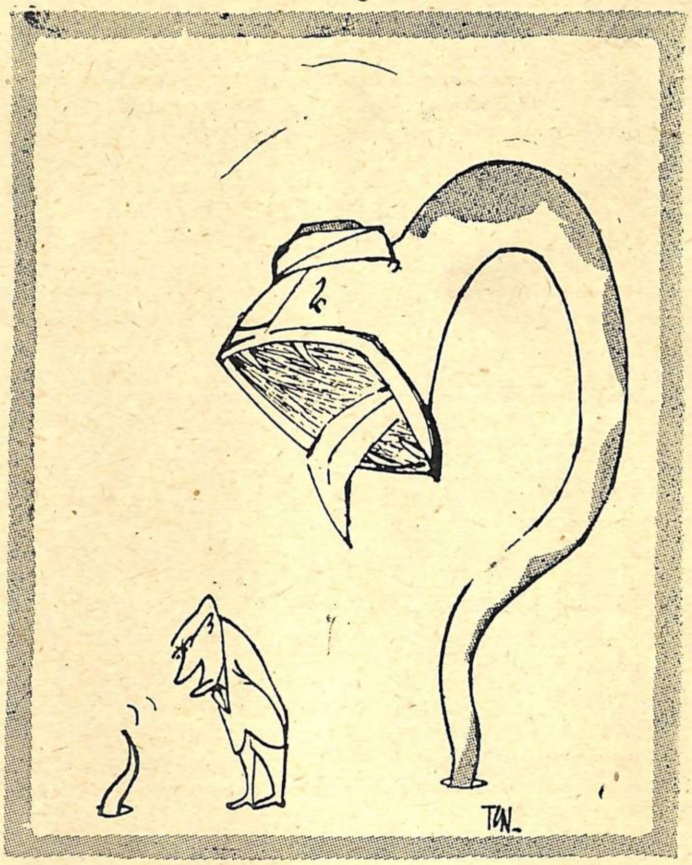

KUYRUKLARIN OYUNU...

Giyotinlerin Gölgesinde...

Bundan 168 yıl önce, Alber Gi yotin adında biri Giyotin'i yap - mıştı. Bu korkunç aletin deh - şeti karşısında mucit çıldırmış, anadan doğma sokaklarda gö - bek atarken yakalanıp tımar - haneye tıkılmıştı.

16. ncı Lui ölüm saçan bu â - letin gölgesinde, saltanatını de - vam ettirebilmek için akla ha - yale gelmiyecek işkencelere baş vurmuştu. Binlerce kişinin ar - mut gibi kafaşını biçen Giyoti - nin bu dehşeti, kana susamış zalim kralı tatmin etmemişti Bir bildiri yayınlayarak «bıça - ğın daha keskin ve düz olması - nı» buyurdu. Bu emrin tatbi - kinden bir hafta sonra, 16. Lui - nin ayni baçağın altında kelle - si uçurulmuştu. Giyotine güve - nen zulüm ve dehşet taraftarı binlerce kişinin kelleleri, sırası geldikçe teker teker o kanlı sepe tin içine düşmüştü. Memleketin başına belâ olup, ortalığa bir ölüm dehşeti saçarak halkın is - keleti üzerinde kurduğu salta - natını devam ettirmek isteyen nice diktatörler kazdıkları ku - yuya kendileri düşmüştü.

Büyük Bilgin Eeintein bir çok politik kişilerin bulunduğu bir toplulukta şu tavsiyede bulun - muştu.

«Tabiat ve politika ile kumar oynamayınız.»

Bizim düşükler de bilginin bu tavsiyesinin tam aksine olarak politika ile öylesine kumar oy - namaya başlamışlardı ki, hal - kın nesi var, nesi yoksa bu ku mara bastılar...

Politika ile kumar oynayarak zulüm çarklarını döndürenlerin, işte sonu budur: Yassıada.

M. Samim AKAY

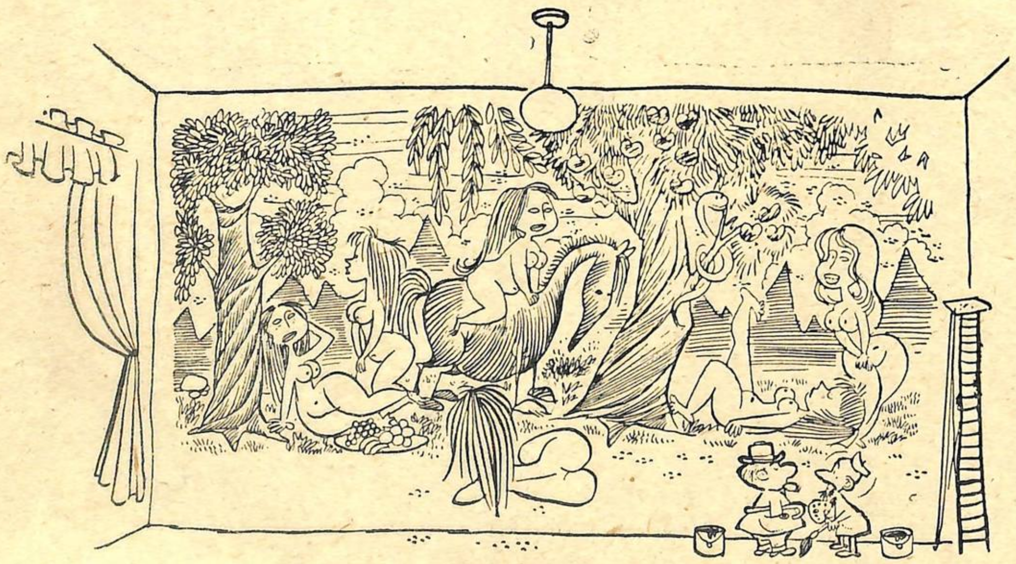

— BUNU BEĞENMEDİM... YERİNE BAŞKA BİRŞEY ÇİZİVER RESSAM BEĞ!..

KİMLİK BELGESİ

6-7 Eylül davâsı tanıklarından Orhan Birgit, Kıbrıs Türktür Cemiyeti mensuplarından olduğu için o tarihte tevkif edilmiş, üç ay da hapiste yatmıştır.

Bir Millî Emniyet müfettişi ifâdesinde, hapisaneye soktukları bir ajan vasıtası ile Orhan Birgit'e ait bazı beyanları anlattı. Böyle bir ajan hatırlamadığını söyleyen Birgit'e öğle tatilinde Bedii Faik hayretle:

— Yâhu, ajanı nasıl tanıyamadın, dedi, ayakkabılarına baksaydın anlardın. Onların hepsi Beykoz kundurası giyer.

★

SAKAL YARIŞI

Patrik Athenagoras muazzam sakalı ile adalet divanı önünde görünür görünmez, salonun sakallıları Bedri ve Ali Ulvi sakallarını elleriyle örtmek zorunda kaldılar.

Üçüncü partinin kuruluş hazırlıkları ilerliyor... — Gazeteler —

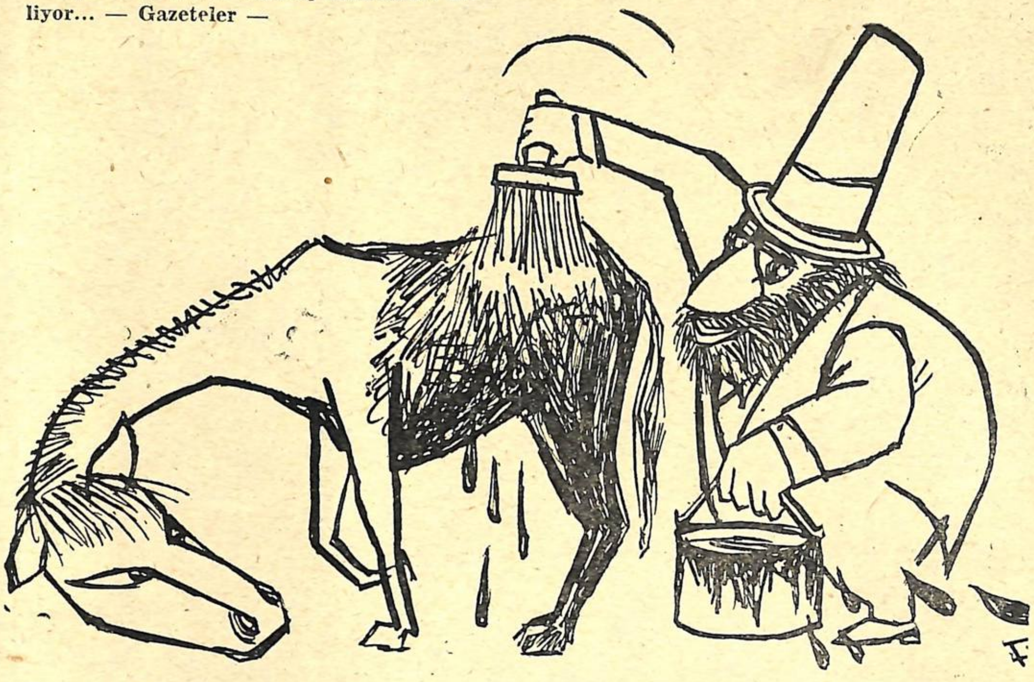

POLİTİKA CEPHESİNDE YENİ BİR ŞEY YOK!..

27 MAYIS'TAN ÖNCE...

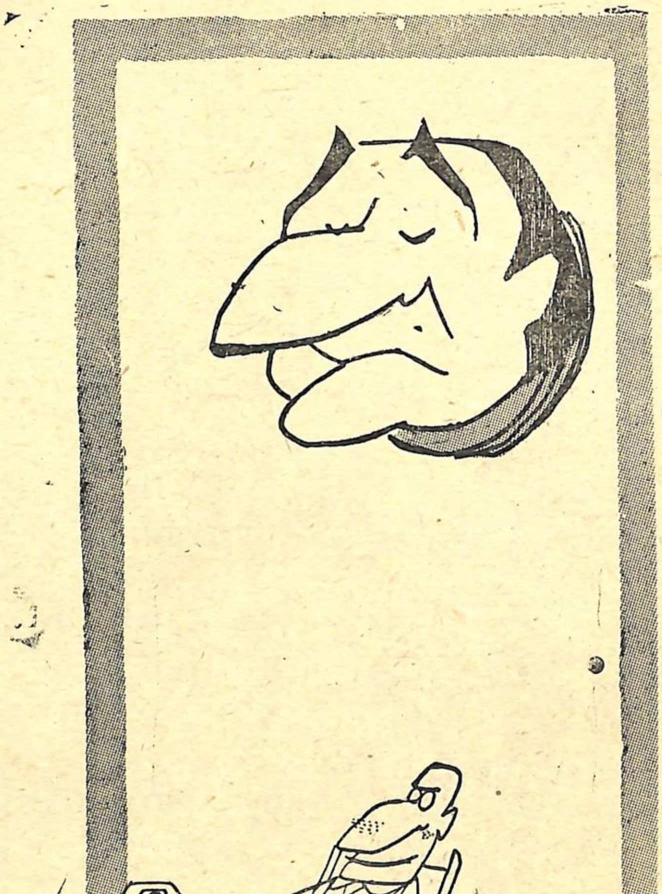

27 MAYIS'TAN SONRA!..

BASIN'IN 100 ÜNCÜ YILI İÇİN ŞAKALAR

Ali ULVİ ★ Bedri KORAMAN ★ Ferruh DOĞAN ★ Oğuz ARAL

ÖRTÜLÜ ÖDENEK
Kasa
Vat 69
BAŞYAZI
Soona Hoca, Yuh be demiş. Burada amma eşek doğmüşler demiş.. kah kah...
FIKRA
Çarşaf, Tesbih resmi basmağa devam stop satış mükemmel...
DONK!
TAM TAM TAM TAM
Tam Tam TAM
MEMLEKET HABERLERİ
DIŞ
BİR KIZ
Yeni Çıkan Şarkılar
SOSYALİZM Ansiklopedi
YENİ NEŞRİYAT
ÖRTÜLÜ ÖDENEK
Ben daha o zaman Adnan Bey'e demiştim bu millet şimdi sizden çıkacak
TARİH SOHBETLERİ
SOSYALİZM NEDİR? NE DEĞİLDİR?
Bilindiği gibi 329 çeşit sosyalizm vardır. Ben bunlardan ilkini ve 72ci ile 149 uncuyu anlatacağım. Sosyalizm nedir? Fourier gözlerini ufuklara dikerek "Ey Hak, neredesin" demişti. Engels bunu başka bir şekilde ifade ederek 86 sene sonra "Neredesin ey Hak" diyordu. Görülüyor ki, haksızlığın hakka galebesi Marx kardeşlerden De Sica'ya kadar bütün düşünürleri bu problem üzerine sevkediyordu. Şimdi sosyalizmin ne olduğunu...
GÜNÜN YAZISI
MODA
Şimdi Afrikadayım
afrika-dan röportaj
ÖZEL MUHABİR
Günlük Siyasî Gazete
Fiatı 25 Krş.
Dünkü sayımız 448.000 basıldı
Yarınki Sayımız 556.000 basılacak
BORSA
SOSYALİZE ETMEĞE BABIÂLİ'DEN Mİ BAŞLAYACAKLAR, YOKSA BAŞKA YERDEN Mİ?..
FAL
SİNEMA

Ali ULVİ ★ Bedri KORAMAN ★ Ferruh DOĞAN ★ Oğuz ARAL

Sâbık Sâbığa Sâbık dedi...

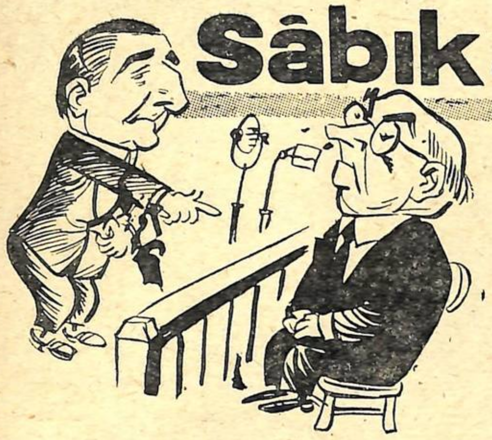

FAHRI ALEV

— Yassıada resimlerine bakıyor musun?

— Bakmaz olur muyum, hep aşina bir surat arıyorum, ne haldeler di ye...

— Ne halde bulmak istiyorsun ki?

—Çok safa sürdüler, biraz da cefalarını gör mek istiyorum..

— Benim kastettiğim cefa, safa değil, bam başka bir şey...

— Nasıl bir şey?

— Bir nokta hiç dikkatini çekmedi mi?

— Kaç bır nokta dikkatimi çekiyor.

— Ama bir nokta var ki, sorma!

— Neymiş o?!

— Anlatılacak gibi değil.

— Ne be?

— Nasıl diyeyim, bildiğin gibi değil, başka türlü bir şey..

— Halk partili avukatlar olmasın?

— O da ne demek oluyor?

— Halk Partili bazı avukatlar kalkmış..

— E, e?!

— Yassıadadakilerin bir kısmının savunmasını üstlerine almış..

— Ya?!

— Halkçıların aklı bu işe bir türlü ermiyor - muş..

— Ermez. Ama dikkatimi çeken bu değil.

— Ya ne ya?

— Celâl ile Adnan..

— Adnanın zayıflığı mı?

— Değil.

— Hâlâ süslü kravatlar takması mı?

— Değil.

— Kolalı, yüksek yakası mı?

— Yine mikrofona yapıştı, o olmasın?

— Değil. Senin dikkatini çeken başka bir şey yok mu?

— Olmaz olur mu? Herif hâlâ nutuk çekiyor.

— Nutuk, nutuk değil, bambaşka bir şey..

— Ne be?!

— Resimleri hayalinden şöyle bir geçir!..

— Celâlin hışımla kitlenmiş parmakları mı?

— Değil.

— Kinle ufalmış gözleri mi?

— Değil.

— Ya ne?

— İkisinin fotograflarına baktıkça kırılacak gibi oluyorum.

— Kırılacak gibi oluyormuş!.. neden be?

— Sırttan!

— Sırttan mı?

— Sırttan ya!..

— Ne sırtı?

— Bas - bayağı sırt işte..

— Annamadım.

— Sırt diyorum, bildiğimiz sırt.

— Annayamıyorum, bir sırttır gidiyor..

— Heriflerin sırtı hiç dikkatini çekmedi mi?

— Kimsenin sırtı benim dikkatimi çekmez.

— Ama bu sırt başka türlü sırt..

— Sırtın başkası maşkası olmaz, ne var onların sırtında?

— Ne mi var? Celâl neydi?

— Neydi?

— Cumhurbaşkanı değil miydi?

— Öyle bir şeydi.

— Adnan onun başvekili değil miydi?

— Olmaz olaydı..

— O Celâlle, bu Adnan aynı partiden doğmamışlar mıydı?

— Doğamaz olaydılar..

— Aynı işi görmüyormuydular?

— Görmez olsalardı..

— Bunların kol kola olmaları gerekmez miydi?

— Gerekmez olaydı..

— Gerekmez miydi?

— Gerekirdi..

— Oysa bunlar şimdi sırt sırta vermişler.

— Demek biribirlerine dayanıyorlar..

— Değil be! Biribirine sırt çevirmişler..

— Geçen gün selâmlaşmışlar a!

— Bir selâm, sonra yine sırt.

— Bir iş mi var, bunda dersin?

— Hem de ne iş..

— Ne gibi bir iş?

— Hani, biri, ötekine demek istiyor ki...

— Ne demek istiyor?

— «Bütün bunlar senin yüzünden başıma geldi..» demek istiyor.

— Hangisi?

— Adnan.

— Ya, Celâl?

— O da «bütün bunlar senin yüzünden başıma geldi..» der gibi küs bir omuz kırıyor..

— Küslük Adnana yakışır. Âdetidir.

— Âdeti midir?

— Kırşehire küsüp kasaba yapmadı mı?

— Yaptı.

— Muhalif bir mebus kürsüye çıkınca küsüp meclisi terk etmiyor muydu?

— Ediyordu.

— Köprülü'ye küsüp Mükerremi tutmadı mı?

— Tuttu...

— Ayhana darılıp Suzanın ayağına kapanmadı mı?

— Kapandı..

— Hele Celâlle olan cilveleri...

— Ne gibi?

— Celâl Ankaraya gelince, Adnan Istanbula kaçmıyor muydu?

— Kaçıyordu.

— Görüyorsun, küslük ona yakışıyor, huyudur.

— Huyu kurusun. Demek bizi on yıl, bu iki biribirine küs adam idare etmiş..

— Ne idare?!

— İşte bu iki sırt var a!

— Var.

— Biribirine dönük iki sırt..

— Var dedik..

— Hani küsünce koca şehri kasaba yapan adam var a!

— Var, var..

— Hani darılınca başşehri bırakıp koca hükümeti bir otel odasından idare eden adam var a!

— Var, var, var...

— İşte bu adam..

— O adam?

— Davânın başından beri sırt çevirdiği kendi Cumhurbaşkanına ne dedi, biliyor musun?

— Ne dedi?

— «Sabık» dedi.

— «Sâbık» mı dedi?

— Kendileri bile eski makamlarına lâyık olmadıklarını nasıl da biliyorlar.

— Akılları nerede idi?

— Sen bu «sâbık» hitabına bakma!

— Ya neye bakayım?

— Bunlar, suçu birbirlerine atan iki suçludur.

— Suç top mu ondan ona atılsın?

— Memleket balon mu idi, az daha uçuracaktılar..

— Yapma be!

— İstanbulu 6-7 Eylül de uçurmadılar mı?

— Sâhi be!..

— Sâhi ya...

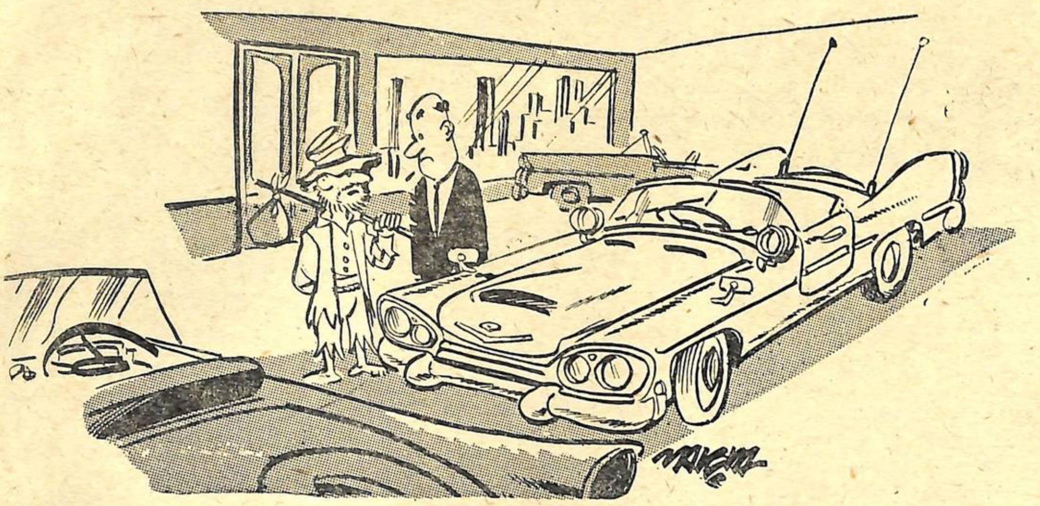

— KAÇ PARA BUNLAR?

bunu DUYDUNUZ MU?

Enteresan bir miras

Herkesin tanıdığı meşhur vahşi ormanlar adamı Tarzan'ın geçenlerde ölmesi üzerine Gotomonbodaki noter Bombokoya mirascı olarak üç kişi geldi Birisi Tarzanın karısı Ceyn, ikincisi Tarzan'ın filimlerinde fena avcı rolünü oynayan Bruce Cabot üçüncüsü ise Kakailerin reisi Tamtamdı. Noter bu üç mirascıyı birer iskemleye oturtarak Tarzanın vasiyetnamesini çıkardı ve okumaya başladı:

«— Ben balta girmemiş vahşi ormanlar, bakir vâdiler ve altmışbeş kabilenin hakimi Tarzan. Eğer ben ölürsem, bütün mirasımı beni gerek filmlerim de gerekse ormanda hiç bırakmayan sadık dostum Çita'ya bırakıyorum... Yalnız şu şartla ki Çita artık bundan sonra hiç bir Tarzan'a ne filmde ne hayatında maymun rolü yapmayacak ve benim dul kalan eşim Ceyn ile evlenecektir.»

Bu acaip vasiyetnamenin okunması bitince herkes heyecan la pencerenin pervazının üstünde fıstık yiyen Çita'ya bakmış ve noter Çitaya:

«— Bu vasiyetnameye bir diyeceğin var mı? diye sorunca oturduğu yerden fırlayan Çita Noterin elindeki vasiyetnameyi kaptığı gibi yemiştir.

Les Amazon Temgl'dan

NEMRUT AMCA

Ayvalıktan VEDAT AKSOY imzası ile mektup gönderen bir okuyucu merak etmiş:

«Düşük Başbakanın, örtülü ödeneği gönlünce kullanıp, pek malûm bazı kalem esnafını nimetlere boğduğu önceden biliniyordu. Bu yakınlarda gazetelerde okuduk. Düşük Menderes aynı ödenekle, ıspanak sucuk, cımbız, jilet gibi bazı ihtiyaçlarını da temin etmiş. Böyle bir şey, sizce nasıl izah edilebilir?»

C: Bunu bilmiyecek ne var kardeşim? Bahis konusu bir kaç gazetecinin, ıspanak, sucuk, cımbız, v. s. gibi kolaylıkla satın alınabilen mallardan farksız olduğunu gösterir

Şişli'den bir okuyucumuz, Bayan İCLÂL GÜNEY, soruyor:

«Hemen hemen bütün gazete ve dergiler, sık sık güzellik yarışmaları düzenliyorlar da, siz niçin böyle bir şey yapmıyorsunuz?»

C: Aman efendim, böyle bir işe kalkışmanın, (Tef) dergisi kadrosunda ne kadar ciddî olaylara ve karışıklıklara sebebiyet vereceğini bilseniz, bu suali aklınızın kıyısından dahi geçirmezdiniz. Zira, memleketin en hızlı çapkınları dergimizde toplanmıştır.

Kadıköy'den bir bayan okuyucumuz BETİGÜL soruyor:

«Tef Dergisi yazar ve çizerlerinin davranışları, eşlerinden fena halde çekindikleri intibaını uyandırıyor. Bu hal gerçekten varit midir?»

C: Bunu farkettiğiniz halde böyle bir sual sormanız, ancak bir şekilde izah edilebilir. Kuzum, Tef dergisi yazar ve çizerlerinden ne fenalık gördünüz de, onların başlarını derde sokmak istiyorsunuz?

Maraş'tan CEVDET YAKAR imzası ile mektup gönderen okuyucu:

«Dünyalıların aya gitmek için çabalarını biliyoruz. Ayda yaşıyan insanlar varsa onlar da dünyaya gelmek için hazırlıklar yaparlar mı acaba diye soruyor.»

C: Dünyada olup bitenleri, dünyanın halini eksizsizce biliyorlarsa, böyle bir şeyden bucak bucak kaçınacakları muhakkak.. Tabii akılları varsa...

★

seçme saçmalar

★ Çok güzel tablo yapılır.

Düşük Kemal ve Hasan

★ Elimizde kalan ne? Sorarım sana anne...

Düşük Fatin

★ Sizi bizi dizi dizi tutup kesmek istemişler.

Mâhut tahkikat komisyonu

★ Hayvanları sevmeyen, insanları hiç sevemez.

Bastı

★ Sonra köpek bize dedi ki...

Nedim Ökmen

★ Şimdi karşı karşıyayız.

Kanun

★ Şu karşımızda duran adam adi bir köpek hırsızıdır.

Düşükler

★ Subay beylere çok mütehassilerimi ibla ederekten...

Hayvanları Koruma Cemiyeti

Düşük Menderes

BİLMECE

Yukardaki resimde görülen iki futbolcunun arasında şaşılacak üç benzerlik var nedir bulun.

CEVAP

1 — Çünkü ikisi de Galatasarayda oynuyor. 2 — İkisi de bekti, 3 — İkisinin adı da Ahmettir. Biri büyük Ahmet öbürü de küçük Ahmet.. Nasıl benzerlik var mıymış.

AZİZ NESİN'in
Yeni Romanı
BAYAN DÖVİZ
Yakında TEF'de

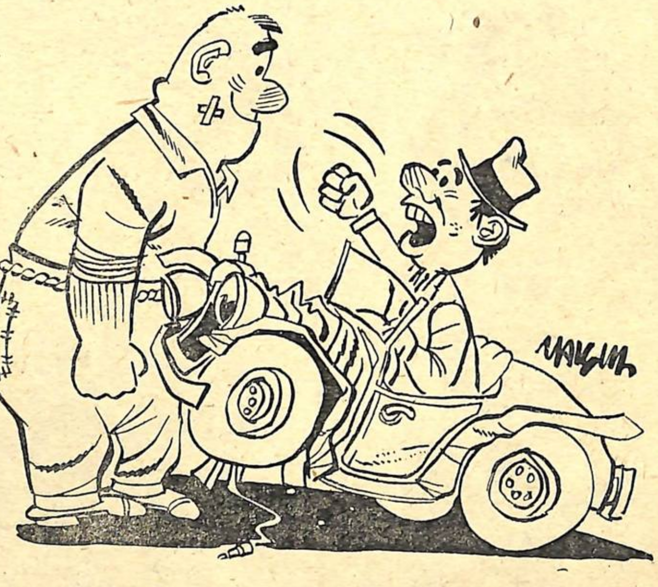

— OTOMOBİLİME NİYE ÇARPIYORSUN LAN!..

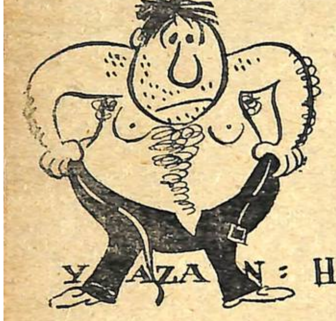

Sayımdaki ÇIPLAK

YAZAN: HALİT KIVANÇ

— Merhaba...

— Merhaba... Nasılsın?

— İyilik Valla.. Yorgunluk işte!..

— Eh pazar günü dinlenmişsindir.

— Yok be birader, sayıma me- r[illegible]muşlardı. Kapı kapı dolaştım...

— Yaaaa... Nasıl geçti sayım?

— Malûm.. Sorduk, söyledi - ler, yazdık. Yalnız bir evde garip bir sahne ile karşılaştım.

— Hayrola?

— Birader, kapıyı çaldım, açıldı. Bir de ne göreyim: Bir adam çırılçıplak...

— Eeee?

— Adam hiç mahcubiyet sıkılma eseri göstermeden «Aile reisi benim, söyleyim de yazın» dedi. Eh erkeğiz... Biribirimiz - den kaçacak değiliz a. Açtım defteri, başladım doldurmağa... «Bu evde kaç kişisiniz?» diye sor dum. «Onbir» dedi çıplak adam ve izah etti: «Ben, karım ve dokuz çocuğum...» Ne velûd adam, diye düşünerek yazmağa başladım. Onbir kişi şöyle bir saate yakın sürdü. Tam bitip de gidecekken, çıplak adam «Beyim, dedi, üst kata zahmet etmeyin hiç, orayı da yazdırayım ben!» Kanuna bağlıyımdır, «Olmaz, cevabını verdim. Her aileyi o ailenin reisi yazdıracak.» Çıplak adam utana sıkıla «İyi ya işte, diye konuştu, o ailenin reisi de benim...» Doğrusu anlıyamamıştım. Bizim çıplak açıkladı: «Üst katta da boşadığım kadınla ondan olan onüç çocuğum oturuyor.» Çaresiz onları da çıplağın yardımıyla yazmağa başladım. Bir buçuk saat de o sürdü. Bitince «Teşekkür ederim» dedim. Fakat çıplak beni bırakacak gibi değildi, «Bitişikte ki evi de yazdırayım» deyiverdi. Hayretten ağzım bir kaç karış açılmıştı: «Orada da yakınınız mı oturuyor?» diye sormaktan kendimi alamadım. Çıplak mahcup mahcup önüne baktı: «Bitişikte de metresimle kendisinden olan sekiz çocuğum oturuyor» dedi. Onları da oracıkta yazıverdim. Artık işim bitmişti Tam vedâ edecekken, bizim çıplak gene atıldı: «Beyefendi, dedi, bitişiğin bitişiğindeki evde de...» Ve çekine çekine devam etti: «Dostum olan kadınla benden doğurduğu on beş çocuk...»

Daha fazla dayanamadım: «Birader, dedim, tevekkeli sen giyinmeğe vakit bulamıyorsun!»

— Güzel... Güzel ya, ben bu fıkrayı daha evvel dinlemiştim gibime geliyor.

— Yooo, katiyen.. Bu sayımda benim başımdan geçti.

— Bilmem... Daha evvel duymuş gibiyim de...

— Onu bırak şimdi... Okudun mu gazetede?

— Neyi?

— Akıl Hastahanesindeki sayımı... Biri kendini «Napolyon» diye yazdırmış, biri «Adım Neron» demiş, bir başkası «Çar Petro» olduğunu ifade etmiş.

— Yanlışın var. O, Akıl Hastanesindeki değil, Yassıada'daki sayımda alınan cevaplar olacak...

— Sahi Yassıada dedin de.. Gittin mi hiç?

— Maalesef gidemedim... Oysa gitmeyi öyle istiyordum ki ..

— Ben de...

— Ama benim ki başka... Hiç unutmam, şimdi sanık sandalyesinde oturanlardan biri vaktiyle iktidar koltuğunda yaylanırken, benim çok haklı dilekçemi suratıma atmıştı.

— Dilekçeni suratına değil, seni cezaevine atmadığına şükret!..

— O da neden?

— Neden olacak.

— Onların devrinde dilekçe ile iş görüldüğünü sanacak kadar gafil olduğundan... «Yüz - deli iktidar» dı azizim o .. Verirdin yüzdeyi, yaptırırdın işini...

— Ama şimdi davâları yüzdesiz görülüyor, ne haber...

— Yaaa... Köpek davâsı derken hindi davâsı çıktı... Yarın inek davâsı, öbürgün öküz davâsı...

— İyi ya işte... Ne kadar hayvan varsa, o kadar davâ olacak.

— Peki Çiftlikteki hayvanların günahı ne?.. Allahın günü düşüklerin arasında isimleri geçiyor.

— Ben de onlara acıyorum ya...

— Acıma kardeşim, acıma!.. Onlar başta olsa bize acırlar mıydı?

— Hayvanlar mı?

— Yok yahu, düşükler...

— Düşüğün hayvanı, hayvanın düşüğü... Offff!.. Ayyy!.. Aklım karıştı. Ben gidiyorum... Hadi Eyvallah!..

Halit KIVANÇ

★

SAYMAK - SAYILMAK

Sayım kontrol memuru sordu:

— Sizi saydılar mı efendim?

Gün görmüş ihtiyar başını salladı:

— Çok şükür evlâdım dedi, 27 Mayıstan bu yana hep sayılıyoruz.

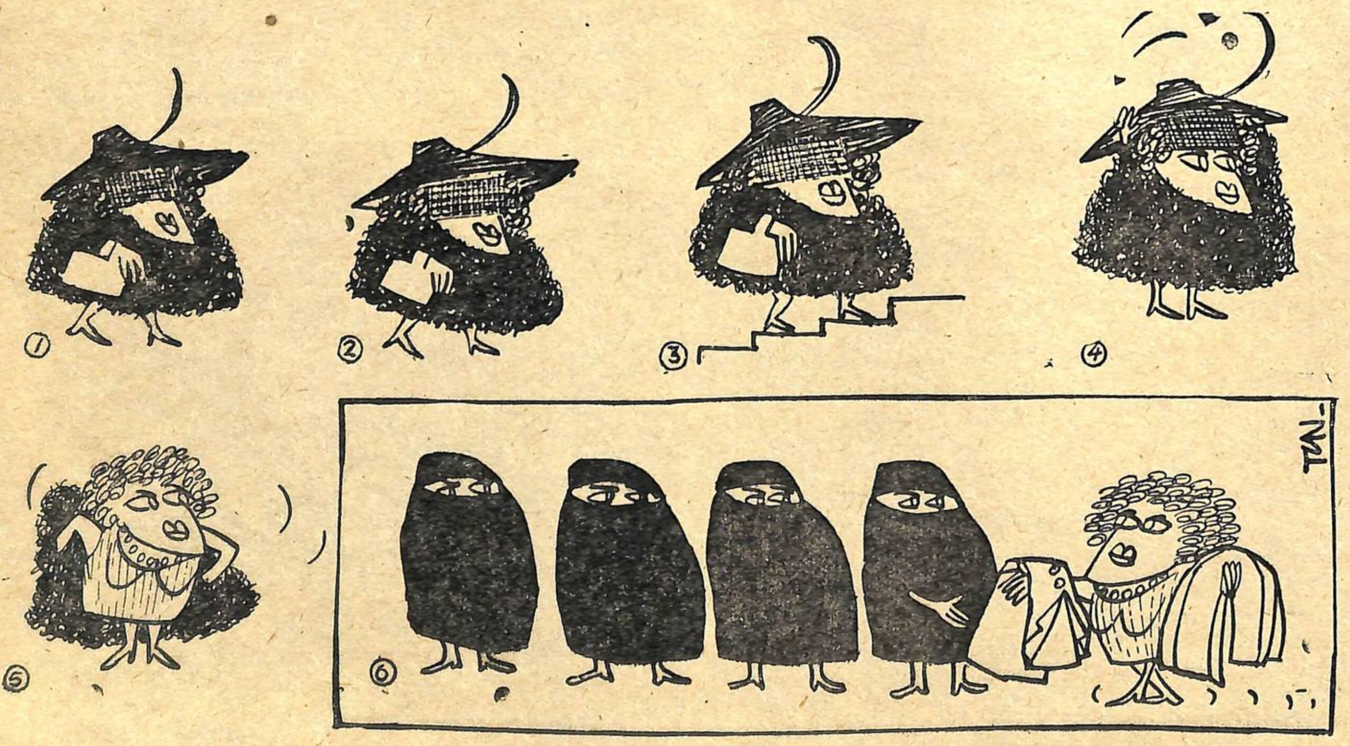

KADINLAR BİRLİĞİ ÇARŞAF GİYEN KADINLARA MANTO DAĞITIYOR!..

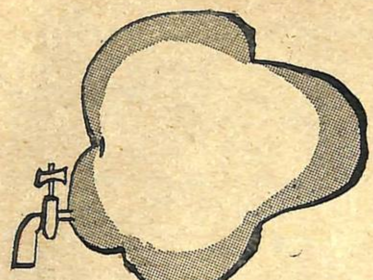

SABIKBAŞININ AYAKKABISI

erol günaydın

Gözlerim sularda insan kolları gibi çırpınan bağlarına takıldı kaldı. Ayakkabıydı bu, yüzüyordu. Güç belâ sahile attı kendini. Bitikti. Bağlarını k[illegible]lırıp uçlarındaki su damlalarını silkti. Dilini çıkarıp yalandı. Köselesi kalkmış çivileri insan dişleri gibi meydanda. Çivilerin arasından soluyor. Ofladı pofladı, sonra bağ deliklerinden bana bakarak«merhaba» dedi. Aklı mı sıkıca tuttum başımda, yoksa kaçacaktı. Seke seke yanıma geldi. Korktum, geriledim. «Korkma, tepmem» dedi. «Sekiyorum çok affedersin. Çünkü gördüğün gibi tekim ve sağım. Solum kurtulamadı paçadan, sıkı bağlanmış,» Cevap vermemi beklemeden devam etti. «Şaştın değil mi? konuşmama. Yaaaa ben bildiğin ayakkabılardan değilim. Sağlam ayakkabıyım.» Kıvrıldı: Bak köseleme! Beykoz malı, ısmarlama doğdum. Şansım yokmuş o başka.

Ben adadan geliyorum. Yassı adadan. Sâkıt başının ayakkabısıyım. Öylesine mutluydum ki ustam beni boyatıp da tezgâha koyduğu zaman duramıyordum sevincimden. Olduğum yerde kayıyordum. Tabanımdaki cilâyı görmeliydin. Ustam saçını taradı. Uzatmayayım çok şık bir kutuya yerleştik. Renkli kordelelerden fiyonklar attılar üstümüze. Ne gündü be! Yollandık. Giyilmek için sabırsızlanıyordum. Gezip tozacaktım. Dünyayı görecektim. Tabiî biz aşağıdan yukarıya doğru görürüz. Ayrı zaviye ama bizim de zaviyemiz yabana atılmaz. Zaman nasıl geçti bilmiyorum. Bir takım sesler işittik. Sonra açıldık. İki parmak edep yerimizden tutup bizi sâkıta gösterdi. O da, «Hıı gördüm dolaba» demez mi? Beyim dolaba attılar bizi. Giyip te bakmadı bile. Ya o dolabın hâli: yetmiş iki buçuk milletin, ayakkabısı yetmiş ikibuçuk dilden konuşuyor. Avaz avaz! Bizim girmemizle beraber ıslıklar başladı. Bir taraftan ıslıklıyorlar, bir yandan da gıcırdıyorlar. Öf! hele o ruganların gıcırtısı öldürdü beni. Efendim süetler, ruganlar, mokasenler, sandallar seçim kunduraları ve fotinler. Ha... o seçim kunduraları çok belâlı. Boyuna küfür edip hır çıkarıyorlar. Hepsine illallah dedirtmişler. Sonra dolapta bir delik açmışlar, yandaki kadın ayakkabılarını seyrediyorlar. Başka bir tarafta seni mi? giyecek beni mi? diye bahse tutuşmuşlar. Öte yanda baloya gidecek iki ruganın dans talimleri... Şaştım kaldım. Birden kulağımın dibinde gıcırtılı bir ses.

«Ooo beyim hoş geldin» dedi. Döndüm baktım yüzü lekeli bir rugan. «Hoş bulduk» dedim. Terslendi: Buraya hoş gelinir ama hoş bulunmaz. O lâfı etme bir daha. Şu yüzüme bak, bir baloda şampanya döküldü, silmek zahmetine bile katlanmadan attılar beni buraya. Senelerdir kapalıyım, bu dolapta. Ne baloydu o beyim, ne balo! Aşağıdan baktın mı neler görüyordun neler. Ama o kadın ökçeleri yok mu canıma okudu onlar. Nasıl basıyordu üstüme «Herifin canı yok mu?» diye sordum. «Varama kadın cilvesine can mı da yanır gık demiyor. Şehvetleniyordu. Neyse masaya oturduk.

Bacak bacak üstüne attı. Ben de yerden kesilince azcık nefes aldım. Rahat durmadı bu sefer de, kadının bacaklarına sürmeye başladı beni. Utancımdan kahverengi oldum. Ama hoş oluyordu. İşte tam o sırada şar diye şampanyayı başımdan aşağı geçirdiler. Kahkahalar çınladı. Cam parçaları üstüme düştü. Bir iki yara aldım. Sonra da bu dolap...»

Seçim ayakkabısından acı bir küfür geldi. «Ne oluyor?» dedim. «Beyim» dedi «bu seçim ayakkabılarına süetler çok kızıyor, arkada bir süet var. Giyilip te Amerikaya gitmiş. Ayzın'ın ayağındaki ile tanışmış. Artık hep o hikâye... bir öğünme bir öğünme. Öbürleri de kızıyor tabiî.» Yavaşça, «aman canım yüzünün cilâsı yoktur o sütlerin» dedim. (Ayakkabıca ata sözü)

Bir ara fotinin biri mokasene sataştı. Mokasenler ahlâksızlık zamanın da giyildikleri için o bi çimmişler. Yani bağsız oldukları için ayaktan kolayca çıkarlarmış...

Ya işte beyim o dolapta bu masalları senelerce dinledim Kirli çamaşırları sen ayakkabı dan sor. Biz bakınca insanın içini olduğu gibi görürüz. Neler, duydum, neler işittim. Her gelen ayrı söylüyordu. Zaman geçiyor, kuruyorduk.. Birgün dolap sallandı. Hepimiz birbirimizin üstüne çıktık. Avaz avazdı dolabın içi. Küfürlerin biri bir paraydı. Kapak açıldı. Dörder beşer döküldük. Bir el telâşla uzandı beni aldı giydi. İlk defa giyiliyordum. Sâkıt başı idi beni giyen. Ter tanecikleri derilerime düştü. Öylesine sert tutup bağladı ki beni, sıktım ayağını. Zaten kızgındım. Kızgındım da ne kelime nefret ediyordum. Habire sıkıyordum ayağını. Önce dayandı acıya, topalladı. Ayağını düşünecek hali kalmamıştı. Sonra, bağlarımı gevşetti; çözdü. Ben de bunu fırsat bilip denize atladım ve kurtuldum.»

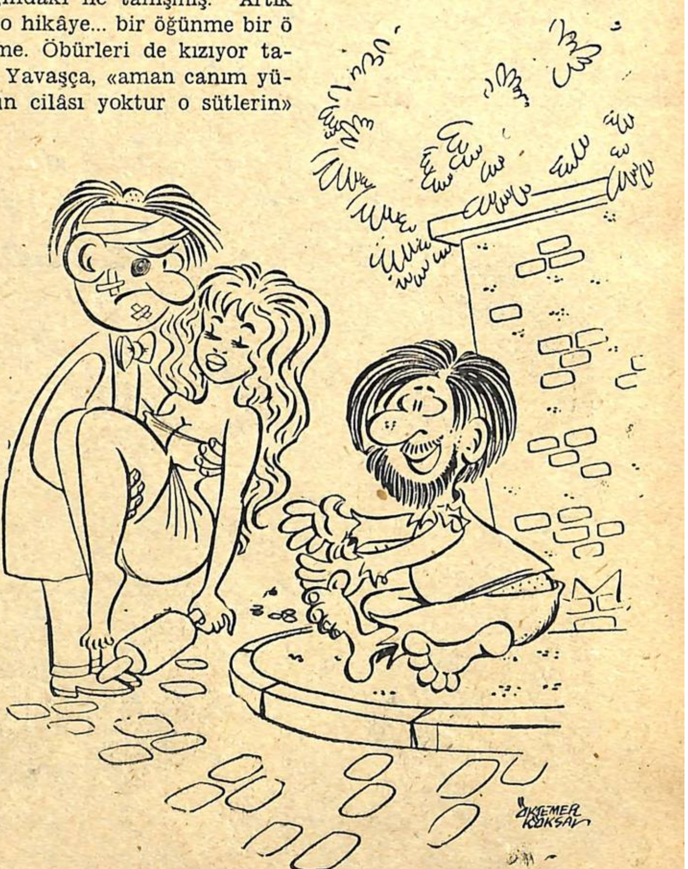

— BAŞININ GÖZÜNÜN SADAKASI İÇİN BEYİM...

YAZISIZ

Yalnız bir defa

Bir Amerikalı, bir İngilizle kulüpte karşılaşır. Aralarında şöyle bir konuşma geçer:

Amerikalı — Bir parti satranç oynar mısınız?

İngiliz — Teşekkür ederim. Bir kere oynamıştım hiç sevmedim.

Amerikalı — Peki, bir tenis maçına ne dersiniz?

İngiliz — Teşekkür ederim. Fakat oğlum sizinle oynar.

Amerikalı iyice sinirlenmiştir. Cevabı oturtur:

— Bahse girerim ki tek çocuğunuzdur...

BU HAFTA nerede eğlenelim?

Hazırlıyan : Suavi SÜALP

Sinemalar

Rumeli ciheti

Kamer : NASIRSIZ YAŞIYAMAM ★★
Aptül Nasır - Emine Feyzi
Aptül Fettah ve Hasan
1116 Dakika 10 saniye 9/100

Şık : ALLAH ASIL ÖNCE ERKEĞİ YARATTI, NE HABER? ★
Henri Adam - Luisa Nalli - Jak Palance
Sper Foks projeksiyon. Odak uzaklığı F=0.1 miyop

Gişe : KAHRAMAN HERİF GELİYOR ★★★
Gary Cooper - Hamdiye Kalça - Suphi Kaner ve otuz beş baş inek.
Renkli Vista viskon % 100 yün.
1109 dakika - 100 dakikası hızlı kavga.

Işık : TERMOSİFON HIRSIZLARI ★★
Cio Marinelli Rostera - Roberto Mussolini ve en yakın arkadaşı Lütfü. En güzel bacaklı İtalyan Bombası C-2 Redesta Rolli.
417 dakika - hissi ve kokulu film.

Koltuk : KIZGIN TAVA ÜSTÜNDEKİ YUMURTA ★
Elizabeth Taylor - Köfte Ahmet - Don Fernanda Lamas
Sinemaskop sol çiğerde hafif leke.

NOT : Filmin uzunluğu dolayısiyle pastırma hariç yemek getirilir. Her pazar içkisiz aile matinesi.

Anadolu ciheti

Sizin Sinema : YUH OLSUN SANA!.. ★★★
Yerli film:
Eşref Gelçak - Emine Hızlı - gider - Yakup Camsever - Küçük istidat Haydar Pehlivan.
35 Moya - 45 tepsi yemek - En son çıkan şarkılar 25 kuruş.
Kaç dakika olduğu makiniste bağlı.

Manolya : BİR TEKAÜTÜN BAKKAL DEFTERİ ★★
Muzaffer Yama - Muhterem Vur - Tekaüt otelinde Evkaftan emekli Hayri baba.
Yarım saat gözyaşı - hakikî mezar sahnesi - onbeş ölü - çelenk gönderilmemesi rica olunur.
Üç saat - dikkat gişelerimiz de Vekko lüks mendillerini görünüz.

Matrak : İNEK BABANDIR ★
Yerli Marlin Monreo Melâhat Morlu - Harika çocuk Altan Erbulak gazete patronunu vuran karikatürist rolünde - Haydar İncetel ve darbuka Tahsin ile muazzam saz heyeti.
NOT: Bu filmin çevrilmesinde bize büyük yardımları dokunan Et ve Balık kurumuna teşekkür ederiz.

Zambak : ALTI YARALI VAR. ★★★
Oynayanlar: Şen uçan otobüsleri şirketi, trafik polisi Cemal, yolcular ve kazaya sebep olan eşek...
AYRICA : Sabıkların şortları.

Tiyatrolar

Ufak Sahne: ALTINCI BASKI...
Yazan : Şefik Eğretiduran
Dekor : Hüsnü. Her gece temsilden başka herşey vardır.

Dram Sahne : KRAL FİRİ DÜNYA..
Türkçesi : Abuziyaettin Arabi.
Dört perde, sekiz korniş

Şen Sahne : ADNAN BEY DUYMASIN..
Boş verip gidin: Artık duyarsa duysun.

Baca Tiyatrosu : KIRIK TABAKLAR.
Yazan: Son Ral Valeri
Türkçesi: Azra Mine - Hidayet Mine - Kamil Mine - Sabri Mine.
NOT : Kırık tabakları uhu ile yapıştırınız.

Diğer eğlence yerleri

VAGON CEMİL : Don Parnonda Aldıverdi orkestrası - Oriental ve orijinal dansöz Hüsniye Çatlak - Atraksiyon Konsimasyon Friksiyon - Lavaj, masaj yapılır - Ağrısız diş çekilir.

ASAF BEYLER : Saat 2 den sonra hızlı poker var. Çocuklar için ayrı oda ve son oyuncak takımları.

HANDANLAR : Her gece çok neşeli teyple dans - kız getir meğe lüzum yoktur.
Çünkü Handan çok sıkı kızdır.

NAİL : İki buçuk tekliğe sıcak meze - bir Marmara - kıyak muhabbet.
NOT : Berduşlardan Tahir Baba saat 1 de buraya düşer

SAKSONYALILAR : En bayat mezeler - en orijinal üstün WC de kolanyasını size 50 yıllık emektar Madam Roza serper. Ayrıca SAKSONYALI KARDEŞLER arasında hesap yüzünden kavga.

GÜLHANE PARKI : Her gece saat 12 den sonra sabaha ka dar rahat kanapeler.

Lüzumlu telefonlar:

Nöbetçi Şerbetçi : 24603106
Nöbetçi Eczane : Bulun da numarasını bana da verin.
Hüsnü : 6999171

Nöbetçi Meyhane : 6189666
Ertem Eğilmez : 93985584
Neriman : 48-49 a
Zeki : 619332741

Birleşmiş Milletler : 66996781
Sofia Loren : 27318896
Papa : 24 - 81696661
Kral Faruk : 31
Ebe Zehra : 54328164
Ben : Telefon numaram yoktur.
Bomboko : 36412487
Umumî Helâ : 00
Telefon : 0123456789

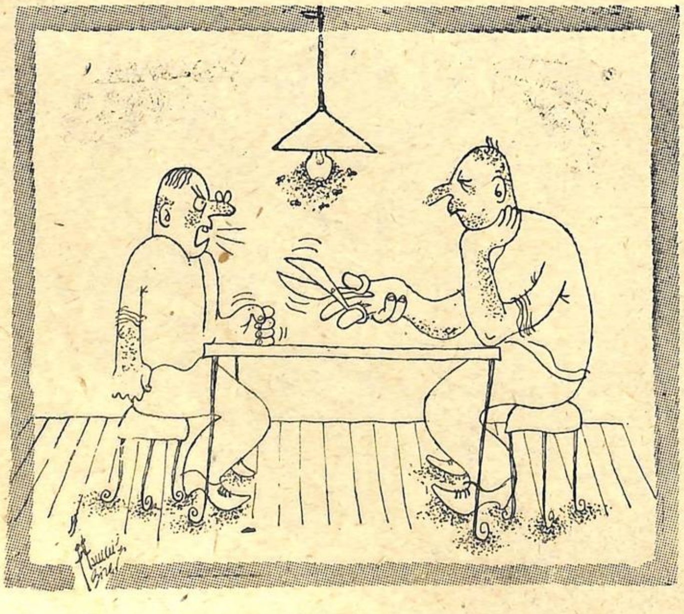

– KESME SÖZÜMÜ DE ANLATAYIM!..

Basın Şeref Divanı'nın 5 numaralı tebliği :

1 — "Son Saat" gazetesinin 26/ Eylül/ 1960 tarihli nüshasının birinci sahifesinde yayınlanan Tuzla'daki Jip fabrikasiyle ilgili haberde, hakikate aykırı hususların olduğu tesbit edilmiş ve bahis konusu yayın şeref ve haysiyete karşı haksız bir tecavüz olarak görülmüştür.

Basın Ahlâk Yasası'nı ihlâl edici bu durumun TAKBİHİNE karar verilmiştir.

2 — "Akşam" gazetesinin 12/ Ekim/ 1960 tarihli nüshasının üçüncü sahifesinde "Hâdiseleri Yaratanlar" sütununda Erol Simavi hakkında bir söylenti olarak yayınlanan haberin asılsız olduğu tesbit edilmiştir.

Durum Basın Ahlâk Yasası'na aykırı görüldüğünden "Akşam" gazetesine İHTAR da bulunulması kararlaştırılmıştır.

3 — Lüks Nermin'in bir dergide yayınlanan müstehcen ifadesini kısaltmak suretiyle iktibas eden "Öncü" (Ankara) ve "Millet" (Bursa) gazeteleriyle "Hür Nizam" dergisinin durumları incelenmiş ve bahis konusu mevkutelere İHTAR da bulunulması kararlaştırılmıştır.

4 — Basın Şeref Divanı'nın 3 numaralı tebliğini yayınlamadıkları gerekçesiyle haklarında ihtar cezası verilen gazetelerden "İstanbul Postası", "İstikbal" ve "Yeni Asır" ın bahis konusu tebliği yayınladıkları bilâhare tesbit edilmiş, bu bakımdan ihtara mahal bulunmadığının açıklanmasına karar verilmiştir.

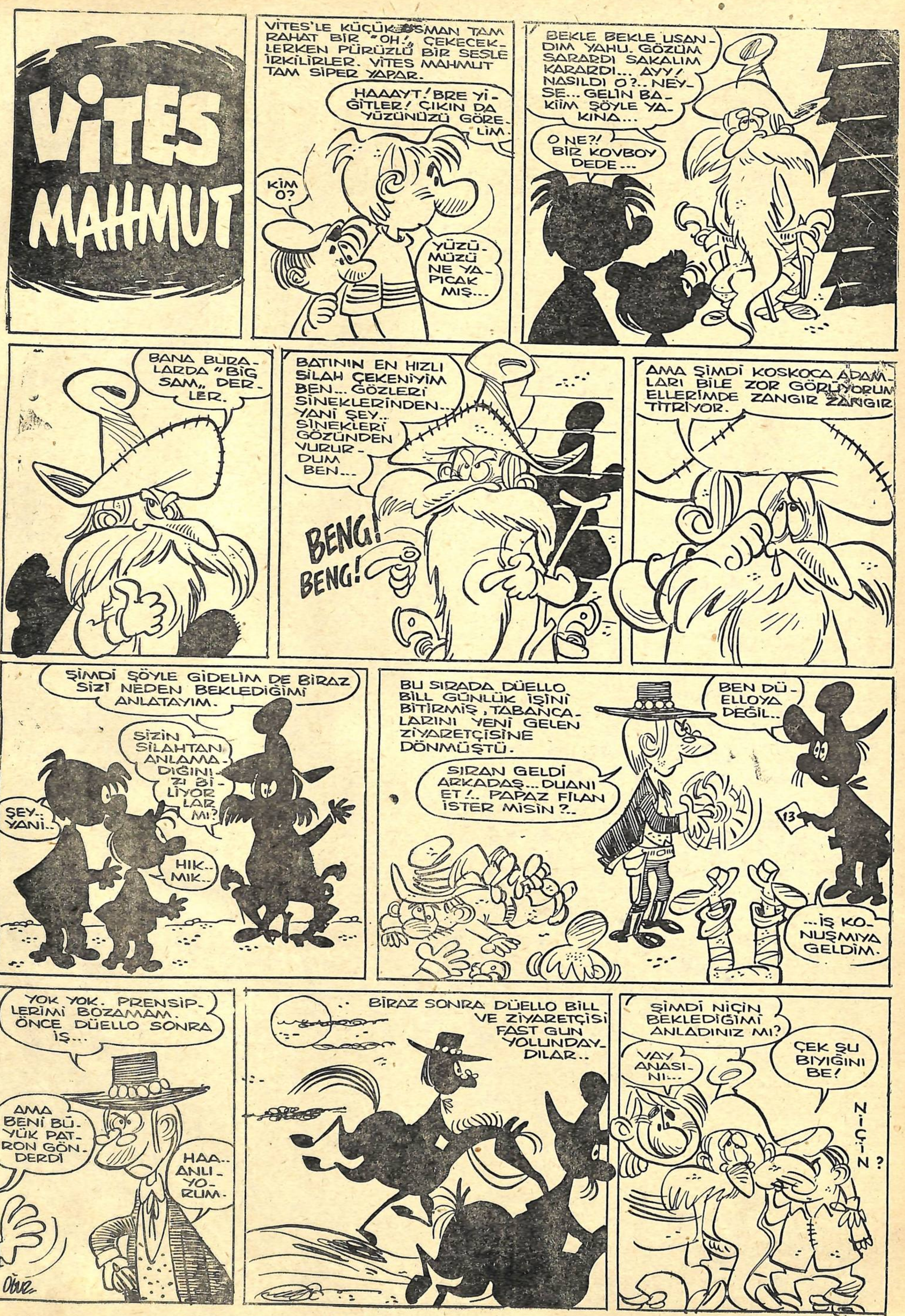
VİTES MAHMUT
VİTES'LE KÜÇÜK OSMAN TAM RAHAT BİR "OH!" ÇEKECEKLERKEN PÜRÜZLÜ BİR SESLE İRKİLİRLER. VİTES MAHMUT TAM SİPER YAPAR.
HAAAYT! BRE YİĞİTLER! ÇIKIN DA YÜZÜNÜZÜ GÖRELİM.
KİM O?
YÜZÜMÜZÜ NE YAPICAK MIŞ...
BEKLE BEKLE USANDIM YAHU. GÖZÜM SARARDI SAKALIM KARARDI... AYY! NASILDI O?.. NEYSE... GELİN BAKİM ŞÖYLE YAKINA...
O NE?! BİR KOVBOY DEDE...
BANA BURALARDA "BİG SAM" DERLER.
BATININ EN HIZLI SİLAH ÇEKENİYİM BEN... GÖZLERİ SİNEKLERİNDEN... YANİ ŞEY.. SİNEKLERİ GÖZÜNDEN VURURDUM BEN...
BENG! BENG!
AMA ŞİMDİ KOSKOCA ADAMLARI BİLE ZOR GÖRÜYORUM ELLERİMDE ZANGIR ZANGIR TİTRİYOR.
ŞİMDİ ŞÖYLE GİDELİM DE BİRAZ SİZİ NEDEN BEKLEDİĞİMİ ANLATAYIM.
SİZİN SİLAHTAN ANLAMADIĞINIZI BİLİYORLAR MI?
ŞEY.. YANİ..
HIK-MIK..
BU SIRADA DÜELLO BİLL GÜNLÜK İŞİNİ BİTİRMİŞ, TABANCALARINI YENİ GELEN ZİYARETÇİSİNE DÖNMÜŞTÜ.
BEN DÜELLOYA DEĞİL...
SIRAN GELDİ ARKADAŞ... DUANI ET!.. PAPAZ FİLAN İSTER MİSİN?..
13
...İŞ KONUŞMIYA GELDİM.
YOK YOK. PRENSİPLERİMİ BOZAMAM. ÖNCE DÜELLO SONRA İŞ...
AMA BENİ BÜYÜK PATRON GÖNDERDİ
HAA.. ANLIYORUM.
BİRAZ SONRA DÜELLO BİLL VE ZİYARETÇİSİ FAST GUN YOLLUNDAYDILAR...
ŞİMDİ NİÇİN BEKLEDİĞİMİ ANLADINIZ MI?
VAY ANASINI...
ÇEK ŞU BIYIĞINI BE!
NİÇİN?

— 20 —

Torbayon, saygılı bir selâm vererek odadan ayrılınca, Piechut, sır ortağına - daha doğrusu eski akıl hocasına - döndü, göz kırptı:

— Eh, ticarethanemiz için gerekli malların satın alınması işi de halledildi demektir...

Tafardel, «bu herif ne anasının gözü imiş de, haberimiz yok» diye düşünüyordu..

★★★

Aradan iki gün geçince, Torbayon, Piechut'nun huzuruna çıktı. Çalışmalarının sonucundan onu haberdar etti. Münhal işler için gerekli kadınları bulmuştu. Müstakbel memureler, o akşam, şehrin meşhur batakhanesi (Girodot baba) nın meyhanesinde toplanacak ve sayın (belediye başkanı) tarafından teftiş edileceklerdi.

Piechut, Tafardel'e de haber verdi:

— Bu hatunlar eğlenceye alışıktır. Kupkuru bir teftiş havası, onların keyfini kaçıracak tedirgin olmalarına yol açacaktır. Onun için daha başka türlü davranmalı, onlara yakınlık göstermeli, kendileriyle aynı hizaya inmeliyiz...

Tafardel, telefonda bir kahkaha attı:

— Sözün kısası esaslı bir şekilde eğlenelim demek istiyorsun? Peki ama, bütün bu şenliğin bir hayli pahalıya mal olacağından şüphe yok... Mangırlar kimin kesesinden çıkacak?

Piechut:

— Gayet tabiîdir ki belediye bütçesinden, diye cevap verdi. Yaptığımız iş, doğrudan doğruya belediyeyle ilgili... Belediyenin işleri için kendimiz masraf edecek değiliz ya?..

Böylelikle, o gece şehrin sokaklarından el ayak çekilince, Piechut ve Tafardel, arka yollardan, (Girodot baba) nın meyhanesine gittiler. Müzik ve yırtık kahkahalar, storları çekilmiş pencerelerden, sımsıkı kapatılmış kapılardan dışarıya taşıyordu...

Piechut içeriye girince şaşırdı. Salonda, en azından 25-30 kadın vardı. Bunların hepsi de son derece açık saçık giyinmişlerdi. Piechut, iri iri açılmış gözleriyle çevreyi süzdü. Kadınlar gerçekten dikkatle seçilmişlerdi. Yaşı 25 den yukarı gösteren yoktu...

Girodot baba, (belediye başkanı) ile en yakın dostunu, bizzat onlar için hazırlanmış olduğu masaya götürdü. Bu masa çiçeklerle donatılmıştı.

İri yarı, çıplak başlı meyhaneci, mübalağalı bir reveransla:

— Salonuma şeref verdiniz sayın başkan, dedi. Siz de hoş geldiniz aziz Mösyö Tafardel! Yemeklerimiz ve eşsiz (Piechut) şarapları emrinize amadedir... Kızlar, sizler de «hoş geldin» deyin bakayım...

Salonda bulunan yosmalar hep birden ayağa kalktılar ve bir ağızdan:

— Hoş geldiniz sayın başkanımız, dediler... Tafardel, alıcı gözlerle çevresine bakındı. Yakın masalardan birisinde oturan uzun boylu, siyah saçlı, iri yeşil gözlü bir kız bir aralık, (Girodot baba) nın kulağına doğru eğildi ve:

— Şu siyah saçlı güzeli masamıza çağırsak, diye niyetini açıkladı.

Girodot baba, bu sözü iki defa söyletmedi. Yeşil gözlü kız, edalı bir yürüyüşle masaya geldi ve Tafardel'in sağına oturdu.

Piechut, yapmacık bir öfkeyle kaşlarını çattı:

— Anlıyalım yani... Evli erkeklere iltifat ve rağbet var da, bizim yüzümüze bakılmıyor mu?

Tafardel gülerek cevap verdi:

— Sen de boş oturma biraderi... İnsanın niyeti neyse, hareketi de o olmalı...

— Niçin kasılıyorsun?

Biraz sonra, Piechut'nun sağında da genç ve güzel bir hatun yer almıştı...

Derken müzik tekrar çoştu. Şarkılar, kahkahalar, açık saçık şakalar birbirini takip ediyordu.

Piechut, ayağa kalkarak kısa bir konuşma yaptı ama, sözleri gürültü arasında boğulup gitti:

— Hanımlar! Burada sizlerle eğlenceli bir gece geçirmemize vesile olan sebebi açıklamak istiyorum. Belediyemiz, yardımlarınıza muhtaçtır. Kadroda boş olan işleri, sizin güzel ellerinize bırakmak niyetindeyiz... Böylelikle, işler daha iyi yürüyecektir. Bildiğiniz gibi, bir belediyenin çalışmaları, o şehrin daha güzel, daha rahat, daha temiz bir yer almasını hedef tutar... Eh, sizler de bu işin ustası sayılırsınız... Onun için yardımlarınızı bizden esirgemeyin...

Kadınlar, bu sözlere aldırış etmediler bile... Tafardel, dostuna doğru eğilerek:

— Şimdilik boşverin azizim. Milletin kafası dumanlansın, neşeleri belirli bir seviyeye ulaşsın, ondan sonra konuşursun...

Geçen zamanla ortalığın hali daha da cıvımıştı. Kadınlardan bir kaçı masaların üzerine fırlamış, eteklerini sıyırıp dansa başlamışlardı.

Piechut keyifle gevşemişti. Kocaman burnunu, yanıbaşında oturan genç kadının göğsüne sokmaya çalışıyor, yılışık yılışık gülerek:

— Hele bir işe başlayın, o zaman daha iyi eğleneceğiz. Belediye, melediye bana vız gelir... Bu sadece bir bahane, asıl işimiz, o evi işletmek, diyordu.

Tafardel daha ölçülü, biçili davranıyordu. Kafası iyice dumanlanınca, Girodot babaya işaret etti. Bitişikte bulunan özel odanın hazır olup olmadığını sordu...

Birkaç dakika sonra da, siyah saçlı, yeşil gözlü dilberi alarak özel odaya geçti. Salonda kalan Piechut ceketini çıkardı, boyunbağını gevşetti. Oynıyan kadınların arasına katıldı ve onlarla beraber oynamaya başladı...

Şişe şişe (Piechut) şarabı getirtti, artık yarı çıplak kalan kadınlardan birisinin ayaklarını, gümüş bir kaba döktüğü nadide, pembe (Piechut) şarabıyla yıkadı. Bir yandan da, kopuk kırık - dökük kelimelerle:

— Güvercin ayaklım... Nasıl da mini mini, bembeyaz ayakların var? diye söyleniyordu...

Zamanla büsbütün zivanadan çıkan yosmalar ve sayın belediye başkanı, gecenin sonunu eksiksiz bir rezalete çevirmişlerdi..

Piechut, hemen ertesi gün belediye kadrosuna aldığı yosmaların hepsinin tayin emirlerini imzaladı. Belediye meclisinde yaptığı bir konuşmada:

(Devamı var)

Soğuk havalarda
GRİPİN
almayı ihmal etmeyiniz

MİDEYİ
BOZMAZ
KALBİ VE
BÖBREKLERİ
YORMAZ

Baş, diş, adale, sinir ağrılarını derhal keser.
Bayanların muayyen zamanlardaki sancılarına karşı başarı ile kullanılır.

Kininli Gripin 4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

SEÇME KARİKATÜRLER

—BİR DE TOPUMUZ OLSA, ÇOK HEYECANLI MAÇ OLURDU...

—ÇOK KISMETLİ ADAM YAHU... BALIĞIN BÜYÜĞÜNÜ BULDU...

—İKİMİZ İÇİN BİR TANE LÜTFEN...

—KARIM MUTLAKA CANLI İSTİYOR...

—Aaa! YILDIRIM YAKINA DÜŞMÜŞ!

—KÖŞEYE GELİNCE SAĞA DÖNECEKSİN...

— Hadi gel evcilik oynayalım da vakit geçsin